

ÄRANS LÖFTE

DEL FEM AV TROLLKARLENS RING

MORGAN RICE

Trollkarlens Ring

Morgan Rice

Ärans Löfte

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Ärans Löfte / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Trollkarlens Ring)

I ÄRANS LÖFTE (Del fem av Trollkarlens ring), ger sig Thor och han vapenbröder i Legionen av på en storslagen jakt genom Imperiets vildmarker för att finna det urgamla Ödessvärdet och rädda Ringen. Kamratskapen blir starkare under resan till nya platser, möten med vidunder och strid sida vid sida i ofattbara slag. De besöker exotiska länder och möter odjur och människor som inte liknar något de kunnat föreställa sig tidigare, och vart steg på resan blir allt farligare. De tvingas uppamma alla sina färdigheter för att överleva när de följer i stegen på tjuvarna, allt djupare in i Imperiet. Jakten leder dem till själva hjärtat av Underjorden, en av helvetets sju kretsar, där de odöda härskar och fälten täcks av ben. Thor måste kalla på sina krafter, och tvingas mer än någonsin kämpa för att förstå vem och vad han egentligen är. I Ringen måste Gwendolyn leda hälften av Kungsgård till det starka fästet i väst, Silesia, en uråldrig stad som i tusen år rest sig på en klippa över Klyftan. Silesias befästningsverk har motstått alla attacker genom århundradena – men de har aldrig ställts inför ett angrepp av en ledare som Andronicus och hans armé med en miljon man. Gwendolyn tar på sig ledarrollen och lär sig vad det innebär att vara drottning, stödd av Srog, Kolk, Brom, Steffen, Kendrick och Godfrey i förberedelserna inför det ankommande, väldiga kriget. Samtidigt sjunker Gareth allt djupare in i vansinnet och försöker avvärja en kupp för att få honom mördad i Kungsgård, medan Erec kämpar för att rädda sitt livs kärlek, Alistair, och hertigens stad, Savaria, som nu när kraftskölden är nere ligger öppen för en invasion av vildar. Och Godfrey, som vältrar sig i dryckenskap, måste besluta om han är redo att göra upp med sitt förflutna och bli den man hans familj förväntar sig att han skall vara. Mitt i kampen för sina liv, och just som saker ser ut att inte kunna bli värre, slutar berättelsen med två chockerande överraskningar. Kommer Gwendolyn att överleva anfallet? Kommer Thor att överleva i Imperiet. Kommer de att finna Ödessvärdet? ÄRANS LÖFTE erbjuder ett sofistikerat världsbygge och spännande karaktärer. Det är en storslagen berättelse om vänner och älskande, rivaler och friare, riddare och drakar, intriger, politiska ränker, om att bli vuxen och brustna hjärtan, ambitioner och svek. Det är en berättelse om mod, om att finna sitt

öde och om trolldom. Det är fantasy som för läsaren till en helt oförglömlig värld och som tilltalar alla åldrar och båda kön.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITEL ETT	9
KAPITEL TVÅ	12
KAPITEL TRE	15
KAPITEL FYRA	19
KAPITEL FEM	25
KAPITEL SEX	29
KAPITEL SJU	36
Конец ознакомительного фрагмента.	38

Morgan Rice

ÅRANS LÖFTE (Del Fem av Trollkarlens Ring)

Översättning: Biörn Tjällén

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills tretton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Sagt om Morgan Rice

“TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

–*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst.”

–*Black Lagoon Reviews (om Turned)*

”En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna...”

–*The Romance Reviews (om Turned)*

”Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början. Inte en tråkig stund.”

–*Paranormal Romance Guild (om Turned)*

”Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen.”

–*vampirebooksite.com (om Turned)*

”Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går.”

–*The Dallas Examiner (om Loved)*

”En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!”

–*Vampirebooksite.com (om Turned)*

”Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock.”

–*The Romance Reviews (om Loved)*

Böcker av Morgan Rice

THE SORCERER’S RING / TROLLKARLENS RING

A QUEST OF HEROES (Book #1) / HJÄLTARS VÄG

A MARCH OF KINGS (Book #2) / KONUNGARS MARSCH

A FATE OF DRAGONS (Book #3) / DRAKARS ÖDE

A CRY OF HONOR (Book #4) / EN KAMP OM ÄRA

A VOW OF GLORY (Book #5) / ÄRANS LÖFTE

A CHARGE OF VALOR (Book #6) / ETT TAPPERT ANFALL

A RITE OF SWORDS (Book #7) / SVÄRDSRITEN

A GRANT OF ARMS (Book #8) / VAPENGÅVAN

A SKY OF SPELLS (Book #9) / BESVÄRJELSERNAS HIMMEL

A SEA OF SHIELDS (Book #10) / ETT HAV AV SKÖLDAR

A REIGN OF STEEL (Book #11) / STÅLFURSTEN

A LAND OF FIRE (Book #12) / ELDENS RIKE

A RULE OF QUEENS (Book #13) / DROTTNINGARS VÄLDE

THE SURVIVAL TRILOGY / ÖVERLEVNADSTRILOGIN

ARENA ONE: SLAVERUNNERS (Book #1) / ARENA ETT: SLAVJÄGARNA

ARENA TWO (Book #2) / ARENA TVÅ

THE VAMPIRE JOURNALS / EN VAMPYRS DAGBOK

TURNED (Book #1) / OMVÄND

LOVED (Book #2) / ÄLSKAD

BETRAYED (Book #3) / FÖRRÅD

DESTINED (Book #4) / ÄMNAD

DESIRED (Book #5) / ÅTRÅDD

BETROTHED (Book #6) / TROLOVAD

VOWED (Book #7) / VIGD

FOUND (Book #8) / FUNNEN

RESURRECTED (Book #9) / ÅTERUPPSTÅNDEN

CRAVED (Book #10) / BEGÄRD

FATED (Book #11) / DÖMD

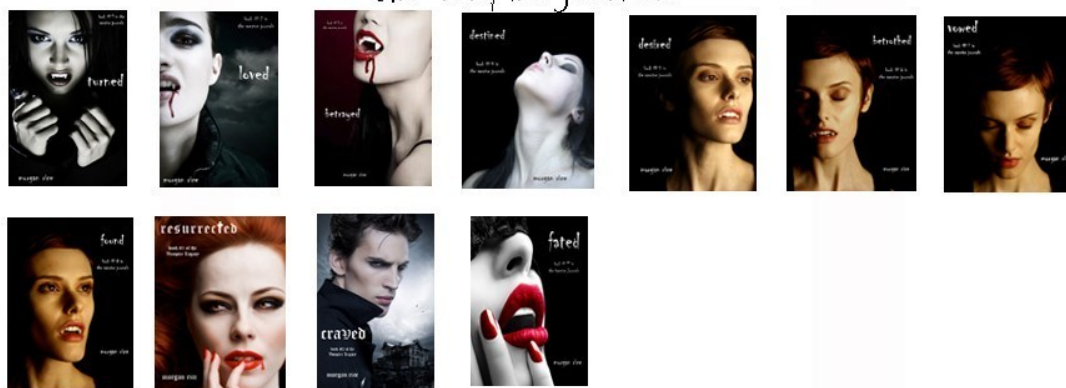
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Unholy Vault Designs och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

“Var man håller livet kärt, men en god man håller äran kärare än livet.”
— William Shakespeare
Troilus och Cressida

KAPITEL ETT

Andronicus red stolt genom gatorna i McClouds kungliga huvudstad, med hundratals generaler i följe och med sitt värdefullaste byte på släp: Kung McCloud. Halvnaken, avsliten sin rustning och med fett wobblande på den håriga kroppen – bunden med rep och släpad av en lång lina från händerna till Andronicus sadel.

Andronicus red sakta och njöt av sin triumf samtidigt som McCloud släpades i gruset och smutsen och rev upp ett moln av damm. Folket samlades och gapade av häpnad. Andronicus hörde hur McCloud ropade och vred sig av smärta när han släpades fram över gatorna i sin egen stad. Andronicus log brett. Ansiktena i folkmassan var stela av skräck. Här var deras förre kung, och nu var han den uslaste av slavar. Andronicus kunde inte minnas att han någonsin haft en lika bra dag som den här.

Andronicus var förvånad över att det gått så lätt att inta McClouds stad. Det verkade som om McClouds män demoraliserats redan innan han påbörjat sitt anfall. Andronicus män hade besegrat dem i en blixttack, med tusentals soldater som kastat sig fram mot de få McClouds som vågade sig på ett försvar. De hade intagit staden på ett ögonblick. Kanske hade folk insett att det var meningslöst att kämpa emot? Kanske hade de lagt ned vapnen i hopp om att Andronicus skulle ta dem till fånga?

Men då kände de inte Andronicus. Han föraktade den som kapitulerade och han tog inga fångar. Att de sänkt sina vapen hade bara gjort det lättare för honom.

Blodet strömmade på gatorna i McClouds stad. Andronicus män gick varje gata, varje gränd och slaktade var man de kunde finna. Kvinnor och barn tog han som vanligt till slavar. Husen plundrades, ett efter ett.

Andronicus red nu långsamt genom gatorna och granskade sin triumf. Överallt låg kroppar, högar av byte, förödda hem. Han vände sig och nickade till en av sina generaler och denne höjde en fackla över huvudet som signal till mannarna, som nu i hundratal spred sig runt staden och satte eld på alla halmtak. Flammorna steg mot skyn på alla håll och Andronicus kunde känna hettan redan på avstånd.

”NEJ!” McCloud skrek och slog förtvivlat omkring sig på marken bakom Andronicus.

Andronicus flinade ännu bredare och ökade takten och siktade mot en större sten på gatan. Han hörde en tillfredställande duns när McCloud släpades över den.

Andronicus njöt verkligen av att se den här staden brinna. Precis som med alla städer han besegrat för sitt välde så skulle han först jämna den med marken. Sedan skulle han bygga upp den igen, men med sina egna män, sina egna generaler, sitt eget imperium. Det var så han gjorde. Han ville inte ha några spår av det gamla kvar. Han byggde en ny värld. Andronicus värld.

Ringen – den heliga Ringen som undgått alla hans förfäder var nu en del av hans territorium. Han kunde knappt tro det. Han drog djupa andetag och förundrades över sin egen storhet. Snart nog skulle han korsa Högländerna och erövra även den andra halvan av Ringen. Efter det skulle det inte finnas någonstans på planeten där han inte satt sin fot.

Andronicus red fram och stannade vid den väldiga staty av McCloud som höjde sig över stadstorget. Den stod där som en helgedom, femton meter hög och av marmor. Den visade en bild av McCloud som Andronicus inte kände igen – en ung, vältränad och muskulös McCloud med svärdet i ett stolt grepp. Det var rena storhetsvansinnet, ett drag som Andronicus både kunde förstå och beundra. En del av honom ville plocka ned statyn och ta med den hem, som trofé i hans eget palats.

Men en annan del av honom bara äcklades av den. Utan att tänka efter drog han sin slunga ur bältet – tre gånger större än vad någon människa skulle använda och stor nog för att kasta en mindre stenblock – sträckte sig bakåt och slungade av all kraft.

Stenen sköt genom luften och träffade i huvudet på statyn. McClouds marmorskalle exploderade i spillror. Sedan vrålade Andronicus, höjde sitt tvåhandsgissel, red fram och svingade med alla krafter.

Han slog sönder bröstet på statyn, och marmorkroppen vacklade och föll till marken, där den splittrades med ett brak. Andronicus vände runt med hästen för att försäkra sig om att McClouds kropp skulle skrapas över skärvorna när han red bort.

”Det där ska du få betala för!”, kraxade McCloud förtvivlat.

Andronicus skrattade. Han hade mött många människor i sitt liv, men den här var kanske rentav den mest patetiske av dem alla.

”Ska jag det?”, ropade Andronicus.

Den här McCloud var för tjockskallig. Han hade ännu inte förstått vidden av den store Andronicus makt. Han behövde läras en läxa, en gång för alla.

Andronicus spanade omkring sig i staden och ögonen föll till sist på vad som utan tvivel var McClouds slott. Han sporrade hästen och satte av i galopp, och hans män kom på efterkälken, efter McCloud som släpades bort i dammet över borggården.

Andronicus red upp för en marmortrappa och hörde dunsarna av McClouds kropp och hans rop och stön för vart och ett av stegen. Så fortsatte han rida, in genom marmorportarna. Andronicus män stod redan där på vakt, med de blodiga kropparna av McClouds gamla vakter vid sina fötter. Andronicus log belåtet när han såg att hela staden redan var hans, och han red vidare, rätt in genom de väldiga dörrarna och genom en korridor med höga takvalv av marmor. Andronicus häpnade inför allt överdåd. Den här McCloud hade verkligen inte hållit igen när det gällt att unna sig själv.

Men nu hade McClouds timma slagit. Andronicus red vidare med sina män genom de breda korridorerna, med klappret av hovar ekande mot väggarna på väg mot vad som uppenbarligen var McClouds tronsal. Han sprängde in genom ekdörrarna och red rakt till salens mitt, fram till en närmast motbjudande prålig tron av guld.

Andronicus satt av hästen och klev långsamt upp för de gyllene stegen och satte sig i tronen.

Han drog djupt efter andan och vände sig och granskade sina män, ett dussintal generaler som alla satt där på hästarna och väntade på hans befallning. Han såg på den blodige McCloud, fortfarande bunden efter hästen och jämrande. Han såg sig omkring i salen, granskade väggarnas alla banér och vapen. Han tittade ned på tronen och beundrade hantverket. Skulle han låta smälta ned den, eller ta hem den och använda den själv? Kanske skulle han ge den till någon av sina mindre betydelsefulla generaler?

Naturligtvis var den inget i jämförelse med Andronicus egen tron – den största i alla kungariket – som det tagit tjugo hantverkare fyrtio år att färdigställa. Bygget hade påbörjats under Andronicus far och färdigställt samma dag som han själv låtit mörda honom. Valet av tidpunkt hade varit utsökt!

Andronicus blickade ned på McCloud, denna patetiska lilla varelse, och funderade på hur han bäst skulle få honom att lida. Han granskade formen och storleken på McClouds skalle och beslöt att han nog skulle krympa den och hänga den bland de andra skallarna runt halsen. Men han visste att det först behövdes lite tid för att få ansiktet och käkbenen att smalna av, så att det skulle se bättre ut runt halsen. Inget fett, brett ansikte skulle få förstöra halsbandets symmetri. Han skulle låta McCloud leva ett tag och tortera honom under tiden. Andronicus log för sig själv. Det var en bra plan.

”För fram honom”, befälde Andronicus en av sina generaler med sin uråldriga, dovt morrande stämma.

Generalen hoppade utan tvekan av hästen och skyndade fram till McCloud. Han skar av repen, släpade den blodiga kroppen så att den lämnade röda ränder på golvet och lät den falla framför Andronicus fötter.

”Du kommer inte undan med det här!”, mumlade McCloud matt.

Andronicus skakade på huvudet. Den här människan lärde sig visst aldrig.

”Här sitter jag. På din tron”, sa Andronicus. ”Och där ligger du, vid mina fötter. Det är väl ingen större tvekan om att jag kommer undan med precis vad jag vill. Och att jag redan har gjort det.”

McCloud låg kvar och jämrade och vred sig.

”Min första befallning”, sa Andronicus, ”är att du ska betyga lämplig vördnad inför din nye herre och konung. Stig fram nu och ta emot äran att vara den förste som böjer knä inför mig i mitt nya rike, den förste att kyssa min hand och kalla mig kung i vad som en gång var McClouds sida av Ringen.”

McCloud tittade upp och reste sig på händer och knän och hånlog åt Andronicus.

”Aldrig!”, sa han, och vände sig bort och spottade på golvet.

Andronicus lutade sig tillbaks och skrattade. Det här var verkligen underhållande. Inte på länge hade han mött en så oresonlig människa.

Andronicus vände sig med en nick, och en av hans män höll fast i McCloud bakifrån, medan en annan höll fast hans huvud. En tredje kom fram med en lång rakkniv. McCloud ryckte av skräck när kniven närmade sig.

”Vad tar du dig till?”, frågade McCloud med panik i rösten, flera oktaver högre än vanligt.

Mannen böjde sig ner och skar snabbt av hälften av McClouds skägg. McCloud såg sig förvirrat omkring, uppenbart förvånad över att mannen inte skadat honom.

Andronicus nickade igen och ännu en man klev fram. Denne bar en lång eldgaffel med Andronicus rikets emblem i ena änden: ett lejon med en fågel i gapet. Eldgaffeln glödde rött och ångade, och när de andra tagit McCloud i ett hårdare grepp så förde han den mot den sida av McClouds ansikte som rakats ren.

”NEJ!” McCloud vrålade när han förstod vad som höll på att hända.

Men det var för sent.

Ett fruktansvärt skri ekade genom luften, åtföljt av ett väsande ljud och doften av bränt kött. Andronicus såg med förtjusning hur eldgaffeln brände sig djupare och djupare in i McClouds kind. Väsanget blev högre och skriken nästan outhärdliga.

Till sist, efter så mycket som tio sekunder, lät de McCloud falla.

McCloud hasade till golvet, medvetslös och dreglande och med rök som steg upp från sidan av ansiktet. Nu bar han Andronicus märke, bränt in i köttet.

Andronicus lutade sig fram, såg på den medvetslöse McCloud och beundrade hantverket.

”Välkommen till Imperiet.”

KAPITEL TVÅ

Erec stod på krönet av kullen vid skogsranden och såg hären närma sig. Hans hjärta fylldes av eld. Han var född för en dag som den här. I vissa strider var gränsen mellan rätt och orättfärdigt suddiga – men inte den här dagen. Herren av Baluster hade skamlöst stulit hans brud och skrutit om det snarare än ursäktat sig. Han hade fått veta sitt misstag, fått chansen att rätta det, men vägrat. Och för det hade han fått betala. Hans män skulle ha låtit det räcka med det – särskilt nu när han ändå var död.

Men där kom de ridande, hundratals legosoldater i tjänst hos den där futtige borgherren – alla fast beslutna att ta död på Erec bara för att de en gång fått betalt för det. De sprängde fram, rustade i sitt gröna pansar, och när de närmade sig höjde de sina stridsrop. Som om det skulle skrämma honom.

Erec kände ingen fruktan. Han hade sett alltför många strider som den här. Och en sak hade han lärt sig: att aldrig frukta när han kämpade för det som var rätt. Rättvisan segrade inte alltid – men den gav sin förkämpe styrkan hos tio man.

Det var inte rädsla Erec kände när han såg de hundratals männen närma sig, fastän han visste att det förmodligen skulle bli hans sista dag. Det var förväntan. Han hade fått möjlighet att möta döden på det mest ärofulla vis, och det var en gåva. Han hade avlagt ett löfte om att hålla äran högst, och den här dagen verkade det som att det löftet skulle krävas in.

Erec drog svärdet och rusade nedför kullen till fots, rätt mot den framstormande hären. Han önskade mer än någonsin att han haft sin trogna springare – Warfkin – att rida med i striden. Men det gav honom ro att veta att Warfkin i samma stund bar Alistair tillbaks till Savaria, till säkerheten vid hertigens hov.

När Erec närmade sig soldaterna, knappt femtio meter bort, ökade han takten och sprang fortare, rätt mot riddaren som ledde i mitten. De saktade inte ned och det gjorde inte heller han, och han stålsatte sig inför sammandrabbningen.

Erec visste att han hade en fördel: det var omöjligt för trehundra män att rymmas på en så liten yta att alla kunde anfalla på samma gång. Han visste från sin träning att högst sex personer till häst kunde komma tillräckligt nära för anfall mot en man på en och samma gång. Som Erec såg det innebar det att oddsen inte var trehundra mot en – utan sex om en. Så länge han dräpte de sex män han hade framför sig så fanns en chans att vinna. Frågan var bara om han var tillräckligt uthållig.

När Erec rusade nedför kullen drog han det vapen från höften som han visste var bäst: ett stridsgissel med tio meter lång spikförsedd kedja och ett järnklot med nitar i änden. Det var ett vapen avsett för att gillra fällor på vägen – eller för en situation precis som den här.

Erec väntade till sista stund, tills hären inte kunde stanna, och så svingade han gisslet högt över huvudet och kastade det över slagfältet. Han siktade mot ett litet träd, och klotet virade sig runt stammen och kedjan sträcktes ut över fältet. Själv höll han med alla krafter fast i skaftet och kastade sig som en boll till marken för att undvika de spjut som snart skulle kastas mot honom.

Det var i rättan tid. Hären hann inte reagera. De såg kedjan i sista sekund och försökte hejda sina hästar – men de red för snabbt och det fanns ingen tid att stanna.

Hela det första ledet red in i spikkedjan som skar in i hästarnas framben och kastade ryttarna huvudstupa till marken. Hästarna vältrade fram ovanpå och dussintals män krossades i kaoset.

Erec hade inte tid att yvas över förödelsen: härens ena flank vände om och stormade fram mot honom med ett härskri, och Erec rullade upp på fötter för att möta dem.

Riddaren längst fram höjde ett kastspjut, men Erec drog nytta av sitt läge. Han hade ingen häst och kunde alltså inte möta männen i deras egen ögonhöjd, men däremot kunde han dra nytta av marken. Plötsligt kastade han sig ned, rullade fram och svepte med svärdet och högg benen av mannens häst. Hästen vek sig och mannen föll framstupa innan han kastat sitt vapen.

Erec rullade vidare och lyckades undvika de vilt stampande hovarna på de hästar som nu försökte undvika den häst som fallit framför dem. Många misslyckades och föll brakande till marken i ett moln av damm, där de låg som ett stockbröt till hinder för den framrusande hären.

Det var exakt vad Erec hoppats på: damm och förvirring och mängder av män som föll till marken.

Erec kastade sig på fötter och höjde svärdet till skydd mot ett hugg som kom mot hans huvud. Han snodde runt och parerade ett spjut, och så en lans och sedan en yxa. Han försvarade sig mot hugg som kom från alla håll, men han visste att det inte kunde fortsätta så. Om han alls skulle ha någon chans var han tvungen att anfälla.

Erec kom upp på knä och kastade svärdet som ett spjut. Det klöv luften och satte sig i bröstet på den närmaste angriparen, som spärrade upp ögonen och föll död på sidan av hästen.

Erec tog tillfället att kasta sig upp på mannens häst och rycka stridsgisslet ur händerna på honom innan han dog. Det var ett dugligt gissel, och just det var skälet till att Erec siktat in sig på mannen. Det hade ett långs silverfärgat skaft med beslag och meterlånga kedjor med tre klot med spikar i änden. Erec svingade det högt över huvudet, slog vapnen ur händerna på flera opponenter och svingade igen och slog dem av hästarna.

Nu granskade han slagfältet och såg att han gjort omfattande skada. Nästan hundra riddare var slagna. Men återstoden, nästan tvåhundra man, samlade sig igen till anfall – och de var alla fast beslutna.

Erec red ut på fältet för att möta dem – en man mot tvåhundra – och han höjde sitt eget stridsrop, lyfte stridsgisslet högre och bad Gud att hans styrka skulle räcka.

*

Alistair grät och höll sig fast med alla krafter i Warfkin som galopperade bort med henne längs den alltför bekanta vägen mot Savaria. Hon hade skrikit och sparkat hästen allt hon kunde, allt för att få den att vända om och tillbaka till Erec. Men den lyssnade inte. Hon hade aldrig mött en liknande häst – den lyssnade på sin herres befallning, utan att vika. Det var tydligt att den skulle föra henne dit Erec bestämt – och till sist gav hon upp inför faktumet att det inte var någonting hon kunde göra åt det.

Hon hade blandade känslor när hon red tillbaka in genom portarna till den stad där hon levt så länge som tjänare. Å ena sidan kändes det tryggt och bekant att vara där – men å den andra öppnade det minnen av värdshusvärden som hade förtryckt henne och allt annat som var fel med platsen. Hon hade sett så mycket fram emot att komma vidare i livet, att lämna den här platsen med Erec och börja ett nytt liv med honom. Hon kände sig förvisso säker här innanför murarna, men också alltmer orolig för Erec som var kvar därute, ensam mot en hel armé. Tanken fick henne att må illa.

När hon väl förstätt att Warfkin inte skulle vända om insåg hon att det näst bästa var att finna hjälp till Erec. Erec hade bett henne att stanna här, i säkerheten innanför murarna – men det var det sista hon skulle göra. Hon var trots allt en kungadotter, och hon var inte den som vände ryggen från striden av rädsla. Erec hade mött sin like i henne: hon var lika ädel och beslutsam som han. Och hon skulle aldrig kunna leva med sig själv om något hände honom där borta.

Alistair var väl bekant med staden och styrde Warfkin i riktning mot hertigens slott – och nu när de väl var inom portarna så lyssnade djuret. Hon red fram till slottsporten, steg av och sprang förbi vakterna som försökte hindra henne. Hon slet sig förbi och rusade nedför de marmorkorridorerna där hon lärt sig så väl att hitta som tjänare.

Alistair tryckte till med axlarna mot de tunga dörrarna till kammarsalen, knuffade upp dem och störtade in i hertigens privata kammare.

Åtskilliga män ur rådet, alla i kungliga ämbetsdräkter, vände sig om och såg på henne. Hertigen satt i mitten, omgiven av flera riddare. De såg alla häpnad ut. Uppenbarligen hade hon stört mitt i ett viktigt möte.

”Vem är du kvinna?”, ropade en.

”Vem vågar störa mitt i hertigens angelägenheter?”, ropade en annan.

”Jag känner den kvinnan”, sa hertigen och reste sig.

”Det gör även jag”, sa Brandt, som hon kände igen som Erecs vän. ”Det är Alistair, är det inte?”, frågade han. ”Erecs nya fru?”

Hon sprang mot honom med tårar i ögonen och tog tag i hans händer.

”Snälla, herre, hjälp mig. Det gäller Erec!”

”Vad har hänt?”, frågade hertigen oroat.

”Han är i svår fara. I denna stund står han ensam inför en hel armé! Han lät mig inte bli kvar. Snälla! Han behöver hjälp!”

Utan ett ord kom alla riddare på fötter och började springa från salen. Inte en enda av dem tvekade, och hon vände om och sprang med dem.

”Stanna här!”, uppmanade Brandt.

”Aldrig!”, sa hon och sprang i hälar på honom. ”Jag leder er till honom!”

De sprang tillsammans längs korridorerna, ut genom palatsets portar och till en grupp väntande hästar. Alla satt upp i sadelarna utan ett ögonblicks tvekan. Alistair kastade sig upp på Warfkin, sporrade honom och satte av, lika enträgen som alla de andra.

När de drog fram genom hertigens hov började soldater från alla håll sitta upp och följa dem på sina hästar – när de väl lämnade Savarias portar bakom sig åtföljdes de av en kontingent om gott och väl hundra man. Alistair red i täten, vid sidan av Brandt och hertigen.

”Om Erec får veta att du rider med oss så blir det mitt huvud som ryker”, sa Brandt som red intill henne. ”Snälla, min fru, säg oss bara var han är.”

Men Alistair skakade envist på huvudet, höll tillbaka tårarna och red fortare, med mullret av alla ridande män omkring sig.

”Hellre dör jag än överger Erec!”

KAPITEL TRE

Thor red vaksamt fram på skogsstigen, med Reece, O'Connor, Elden och tvillingarna till häst vid sin sida och Krohn i hälar, på väg ut ur skogen på andra sidan Klyftan. Thors hjärta slog snabbare när de till sist nådde den täta skogens gräns. Han lyfte en hand och signalerade att de andra skulle vara tysta, och alla stannade blickstill bredvid honom.

Thor blickade ut och spanade över den vida vyn av stränder, öppen himmel och längst bort det väldiga gula hav som skulle föra dem till Imperiets fjärran länder. Tartuviska havet. Thor hade senast sett dess vågor på resan till De hundra. Det kändes märkligt att vara tillbaka – och denna gång på ett uppdrag som avgjorde ödet för hela Ringen.

Efter att de korsat bron över Klyftan hade ritten genom skogen i Vildlanden varit händelselös. Thor hade fått instruktioner av Kolk och Brom att spana efter ett litet skepp som skulle ligga förtöjt vid det Tartuviska havets stränder, väl dolt under ett jättelikt trädets hängande grenar. Thor hade följt anvisningarna till punkt och pricka, och redan när de kom till skogsranden såg han skeppet, väl dolt och redo att föra dem dit de nu var tvungna att resa. Han var lättad.

Men så såg han sex imperiesoldater. De stod i sanden framför skeppet och inspekterade. En av dem hade klättrat ombord på skeppet, som låg där intill stranden och guppade i det stillsamma vågskvalpet. De skulle inte vara där.

Det var rena oturen. När Thor spanade ut mot horisonten såg han också den avlägsna siluetten av vad som såg ut som hela Imperiets flotta, tusentals skepp med Imperiets svarta banér. Som tur var seglade de inte i riktning mot honom, utan åt ett annat håll som skulle ta dem den långa vägen runt Ringen till McClouds sida, där de nu tagit sig över Klyftan. Det var tur att flottan nu var upptagen och på annan väg.

Men en patrull var alltså här. Sex imperiesoldater, förmodligen spanare på ett rutinuppdrag som mer eller mindre råkat snubbla över Legionens skepp. Tidpunkten var den sämsta tänkbara. Om Thor och de andra kommit bara några minuter tidigare så skulle de förmodligen redan ha varit ombord och på sin väg. Nu hade de istället en strid framför sig. Det gick inte att undvika.

Thor spanade upp och ned längs med stranden och såg inga andra imperietrupper. Den omständigheten var åtminstone till deras fördel. Förmodligen var det alltså bara en patrull som var där på egen hand.

”Jag hade trott att båten skulle vara väl gömd”, anmärkte O'Connor.

”Inte tillräckligt, tydligen”, sa Elden.

De satt alla sex på sina hästar och såg mot skeppet och soldaterna.

”Det lär inte dröja länge innan de meddelar andra imperietrupper”, noterade Conven.

”Och då får vi ett helt litet krig i famnen”, tillade Conval.

Thor visste att de hade rätt, och att det var en risk de inte kunde ta.

”O'Connor”, sa Thor. ”Du är den träffsäkraste av oss. Jag har sett dig träffa mitt i prick på femtio meters håll. Ser du honom där i fören? Vi får bara en chans till det här. Klarar du det?”

O'Connor nickade sammanbitet, med ögonen fästade på imperiesoldaterna. Han sträckte sig målmedvetet efter bågen över axeln, lyfte den, satte en pil till strängen och stod redo.

Alla såg på Thor som själv kände sig redo att ge ordern.

”O'Connor skjuter på min signal. Samtidigt sätter vi andra av mot dem där nedanför. Alla vi andra använder kastvapen när vi närmat oss. Försök komma så nära som möjligt.”

Thor gjorde ett tecken med handen, och plötsligt hade O'Connor släppt strängen.

Pilen sköt genom luften med ett vinande läte. Träffen var perfekt och pilspetsen satte sig i hjärtat på imperiesoldaten i fören av skeppet. Soldaten blev stående en stund med uppspärade ögon, som om han inte förstätt vad som hänt, och sedan kastade han armarna åt sidan och föll huvudstupa framåt, i ett svanhopp som slutade platt på stranden vid de andra soldaternas fötter. Sanden färgades röd.

Thor och de andra anföll, som ett väloljat maskineri där varje del var synkroniserad med de andra. Ljudet av hovar i galopp gick inte att dölja och de sex soldaterna vände sig om. Soldaterna kastade sig upp på sina egna hästar och red för att möta dem i mitten.

Men Thor och hans mannar hade fortfarande överraskningsmomentet på sin sida. Thor sträckte på sig och kastade en sten med slungan som på tjugo meters håll träffade i tinningen på en soldat som var på väg upp på hästen. Han föll av igen, död och med tömmarna fortfarande i sina händer.

När de kommit närmare kastade Reece sin yxa, Elden sitt spjut och tvillingarna sina dolkar. Sanden var ojämn och hästarna halkade fram vilket gjorde det svårare än vanligt att kasta. Reece yxa nådde sitt mål och dödade en, men de andra missade.

Då återstod fyra. Ledaren lösgjorde sig från gruppen och satte av mot Reece som var obeväpnad eftersom han just kastat sin yxa men ännu inte hunnit dra sitt svärd. Reece stålsatte sig, men i sista sekund hade Krohn kastat sig fram och bitit soldatens häst i benet. Hästen rasade ihop och ryttaren föll till marken så att Reece räddades i sista sekund.

Reece drog svärdet, stack och dräpte soldaten innan han hunnit komma på fötter.

Då återstod tre. En av dem var på väg mot Elden med en yxa som han svingade mot huvudet. Elden blockerade med skölden och svingade i samma rörelse sitt svärd och högg yxskaftet itu. Sedan slog Elden till med sin sköld, med en träff på sidan av angriparens skalle så att han slogs av hästen.

En annan soldat drog ett stridsgissel från höften och svingade snabbt den långa kedjans spikförsedda ände mot O'Connor. Det gick för snabbt för att O'Connor skulle hinna reagera.

Thor såg vad som höll på att hända och rusade fram till sin väns sida och högg med svärdet mot stridsgisslets kedja. Det hördes ett otäckt ljud av svärd som högg genom järn. Thor häpnade över skärpan i klingan. Spikklotet flög iväg utan att skada någon och landade i sanden. Det räddade O'Connors liv. Då red Conval fram och stötte ett spjut i soldaten och dräpte honom.

Den siste av imperiesoldaterna insåg att han var i ett desperat underläge. Han vände om med skräck i ögonen och galopperade bort över stranden med djupa hovspår efter sig i sanden.

Alla siktade nu in sig på den flyende soldaten. Thor kastade en sten med slungan, O'Connor höjde bågen och sköt och Reece kastade ett spjut. Men soldatens häst sjönk ned i sanden och fick honom att rida alltför oberäkneligt, och alla missade.

Elden drog sitt svärd och Thor såg att han skulle till att rida efter honom. Thor sträckte fram en hand och manade honom att stanna.

”Låt bli!”, ropade Thor.

Elden vände sig om och såg på honom.

”Om han får leva kommer han att skicka fler efter oss!”, protesterade Elden.

Thor vände sig och såg på båten, och han visste att det skulle ta värdefull tid att jaga ikapp soldaten – tid de inte hade råd att förlora.

”Imperiet kommer hur som helst att komma efter oss”, sa Thor. ”Vi har ingen tid att förlora. Det viktigaste just nu är att vi kommer härifrån. Till skeppet!”

Framme vid skeppet satt de av hästarna, och Thor började tömma sina sadelväskor på proviant och de andra gjorde som han. De fyllde på med vapen och säckar med mat och vatten. Vem visste hur lång tid resan skulle ta, hur länge det skulle dröja tills de såg land igen – om de överhuvudtaget skulle se land igen. Thor stuvade också in mat till Krohn.

De kastade upp säckarna över relingen på båten och de landade med dunsar uppe på däck.

Thor grep tag i det tjocka knutade rep som hängde över sidan på båten. Det grova repet skar in i händerna när han drog för att pröva det. Så lade han Krohn över axlarna och började dra sig upp mot däck. Tyngden var en verklig prövning musklerna och Krohn gnällde honom i örat och klängde fast med sina skarpa klor.

Snart var Thor över relingen och Krohn hoppade av på däck – och de andra kom inte långt efter. Thor tittade ned på hästarna som stod kvar på stranden och tittade tillbaks på honom, som om de inväntade sina order.

”Och vad blir det av dem?”, frågade Reece som kommit fram och ställt sig vid hans sida.

Thor vände sig och granskade skeppet. Det var kanske sju meter långt och mindre än hälften så brett. Det var stort nog för dem, men inte för deras hästar. Om de försökte ta med dem så kunde hästarna trampa sönder träet och skada båten. De var tvungna att lämna dem kvar.

”Vi har inget val”, sa Thor och tittade längtansfullt ned på dem. ”Vi får lov att hitta nya.”

O’Connor lutade sig över räcket.

”De är klyftiga hästar”, sa han. ”Jag har tränat dem väl. De återvänder hem på mitt kommando.”

O’Connor visslade högt.

På en gång vände hästarna om och rusade iväg, i full galopp över sanden och in i skogen igen, på väg tillbaka till Ringen.

Thor vände sig och såg på sina vapenbröder, på skeppet och på havet framför dem. Nu var de strandsatta, utan hästar och utan annat val än att fortsätta framåt. Deras verkliga belägenhet började gå upp för honom. De var helt ensamma, utan annat än den här båten och på väg att lämna Ringens kust för gott.

Nu fanns ingen återvändo.

”Och hur är det tänkt att vi ska få den här båten i vattnet?”, frågade Conval, och alla tittade de några meter ned längs skrovet. En liten del av båten låg i Tartuviska havets kluckande vågor, men större delen satt fast i sanden.

”Här borta!”, sa Conven.

De skyndade bort till andra sidan, där en tjock järnkedja dinglade över kanten och slutade i ett väldigt järnklot som låg i sanden.

Conven böjde sig och slet i kedjan. Han drog och stönade men kunde inte rubba klotet.

”Det är för tungt”, grymtade han.

Conval och Thor skyndade fram och hjälpte till, och de tre tillsammans höll i kedjan och drog. Thor chockerades över hur tung den var. Till och med när de var tre som drog rubbade de den inte mer än några centimeter. Till sist släppte de taget så att den föll tillbaks i sanden igen.

”Låt mig hjälpa till”, sa Elden och klev fram.

Elden tornade upp sig över dem med sin väldiga kroppshydd, och han böjde sig, drog i kedjan och lyckades på egen hand lyfta upp klotet i luften. Thor häpnade. Alla kastade sig fram och slet tillsammans och lyckades få upp klotet några decimeter i taget. Till sist hade de äntligen fått det över relingen och på däck.

Båten började röra på sig och gunga lite i vågorna, men den satt fortfarande fast i sanden.

”Pålarna!”, sa Reece.

Thor vände sig om och såg två träpålar, nästan sju meter långa, som satt surrade längs sidorna på båten, och han insåg vad de var till för. Han sprang fram med Reece och tog tag i en, medan Conval och Conven tog den andra.

”När vi knuffar iväg oss”, skrek Thor, ”så hissar ni andra segel!”

De lutade sig fram, tryckte pålarna i marken och knuffade av alla krafter. Thor stönade av ansträngningen. Långsamt började båten röra sig, bara en liten aning. Och samtidigt sprang Elden och O’Connor till båtens mitt och drog i linorna för att hissa seglen, mödosamt och några decimeter i taget. Lyckligtvis blåste stark bris, och samtidigt som Thor och de andra tryckte och pressade mot stranden för att få den förvånansvärt tunga båten att röra sig så steg seglen högre och började fångas av vinden.

Äntligen gungade båten till under deras fötter och gled ut på vattnet, guppande och viktlös. Thors axlar skakade av ansträngningen, Elden och O’Connor hissade seglen till toppen av masten, och snart gled de ut på havet.

De ropade alla av triumf och satte tillbaks störarna på sina platser och sprang fram och hjälpte Elden och O’Connor att fästa linorna. Krohn gläufste intill dem i upphetsningen.

Båten drev nu planlöst och Thor skyndade fram till rodret med O’Connor vid sidan.

”Vill du ta rodret?”, frågade han O’Connor.

O’Connor flinade brett.

”Självklart vill jag det.”

De började få upp farten och gled fram över Tartuviskans gula vågor med vinden i ryggen. Äntligen rörde de på sig och Thor drog efter andan. De var på väg.

Thor gick fram till fören, med Reece vid sidan, och Krohn kom fram mellan dem och lutade sig mot Thors ben och fick sin mjuka, vita päls klappad. Krohn lutade sig fram och slickade honom, och Thor sträckte sig efter en säck och drog fram ett stycke kött som han snabbt nafsade åt sig.

Thor tittade ut över det väldiga hav som låg framför dem. Den fjärran horisonten fläckades av svarta imperieskepp som helt säkert var på väg mot McClouds sida av Ringen. Det var tur att de var distraherade och knappast kunde vara på utkik efter en ensam båt på väg mot deras territorium. Himlen var klar, vinden blåste starkt i ryggen och de började få upp farten.

Thor såg sig omkring och undrade vad som låg framför dem. Hur länge skulle det dröja innan de nådde Imperiets länder, och vad skulle vänta dem där? Han undrade hur de skulle kunna hitta svärdet, och hur allt skulle sluta. Han visste att de hade oddsen mot sig, men ändå kände han sig upprymd över att äntligen vara på väg, lycklig över att de klarat sig så långt och ivrig att återhämta svärdet.

”Vad händer om det inte är där?”, frågade Reece.

Thor vände sig om och såg på honom.

”Svärdet”, förtydligade Reece. ”Vad händer om det inte är där? Eller om det är försvunnet? Eller förstört? Eller om vi helt enkelt inte lyckas hitta det? Imperiet är ju trots allt jättelikt.”

”Eller om Imperiet lyckas lista ut hur det används?”, frågade Elden med sin djupa röst sedan han kommit fram och ställt sig bredvid dem.

”Eller om vi hittar det men inte lyckas ta det med oss?”, frågade Conven.

Där stod de allihop, nedslagna av vad som låg framför dem och ett helt hav av obesvarade frågor. Den här resan var vansinne. Thor visste det.

Vansinne.

KAPITEL FYRA

Gareth stegade fram över stengolvet i sin fars arbetsrum – en liten kammare högst upp i slottet som hans far hade älskat – och slet rummet sönder och samman, bit för bit.

Gareth klev från bokhylla till bokhylla, slog ner värdefulla gamla volymer – läderband som funnits i familjen i århundraden – och slet upp bokryggarna och rev sidorna i bitar. Pappersbitarna föll som snöflingor över huvudet på honom och fastnade på kläderna och i dreglet som rann över hans haka. Han var fast besluten att förstöra allt, ned till minsta lilla bit av den här platsen som hans far tyckt om, en bok i taget.

Gareth skyndade fram till ett hörnbord och fick tag i vad som var kvar av opiumpipan. Han höll med skakande händer och sög hårt på pipan. Han behövde den nu, mer än någonsin. Han var svårt beroende och rökte så mycket han kunde, allt för att stänga ute bilderna av fadern som hemsökt honom i drömmarna, och nu också kom när han var vaken.

När Gareth ställde ned pipan såg han fadern stå där framför sig, som en ruttnande kropp. Varje gång han såg den var den ännu mer sönderfallen, och redan nu mer skelett än kött. Gareth vände sig bort från den ohyggliga synen.

Först hade Gareth försökt angripa synerna när de kom – men han hade lärt sig att det inte hjälpte. Så nu vände han bara bort blicken. Ständigt tittade han bort. Varje gång var det samma sak: fadern med rostig krona på huvudet, öppet gap, blicken full av förakt och ett anklagande finger pekande mot honom. Gareth kunde se det, i den där ohyggliga blicken såg han att hans egna dagar var räknade, att det bara var en tidsfråga tills han själv skulle förenas med fadern i döden. Det fanns inget han avskydde mer än att se sin far så där. Mordet på fadern borde i alla fall ha fört det goda med sig att han inte skulle behöva se honom igen. Men nu, ironiskt nog, så såg han honom oftare än någonsin.

Gareth vände sig om och kastade opiumpipan mot uppenbarelsen, i hopp om att om han bara kastade snabbt nog så skulle den verkligen träffa.

Men pipan flög genom luften och slog in i vägen och splittrades. Hans far bara stod där och såg bistert på honom.

”Drogerna kan inte hjälpa dig nu”, bannade hans far.

Gareth stod inte ut längre. Han rusad mot uppenbarelsen med utsträckta händer, kastade sig fram för att klösa den i ansiktet. Men som alltid famlade han bara i tomma luften, och den här gången fick det honom att stappla fram och falla över faderns bord, som välte och föll tillsammans med honom med ett brak i golvet.

Gareth tappade andan och vältrade runt på golvet. När han tittade upp såg han att han skurit sig i armen. Blodet droppade nedför skjortan, och när han tittade efter såg han att han fortfarande bar samma underskjorta som han sovit med i flera dagar. Faktum var att han inte bytt på veckor. Han tittade bort mot sin egen spegelbild och såg att håret stod på ända. Han såg ut som en verklig flåbuse. En del av honom kunde knappt tro att han sjunkit så lågt. Men en annan brydde sig inte längre. Det enda som fanns kvar av honom var en brinnande lust att förstöra – att förstöra alla spår som fanns kvar av hans far. Han ville jämna slottet med marken, och hela Kungsgård med det. Det skulle bli hämnden för hur han behandlats som barn. Minnena satt instuckna i själen på honom, som en tagg han inte kunde dra ut.

Dörren till faderns arbetsrum öppnades på vid gavel och en av Gareths tjänare rusade in med skräckslagen min.

”Herre”, sa tjänaren. ”Jag hörde ett brak. Är allt som det ska? Herre, ni blöder ju!”

Gareth såg upp på pojken med hat i blicken. Han försökte komma upp på fötter och fara ut mot honom, men halkade på något och föll i golvet igen, fortfarande yr av det sista opiumruset.

”Herre, låt mig hjälpa!”

Pojken rusade fram och grep tag i Gareths arm, som blivit så tunn att den nu bara var skinn och ben.

Men Gareth hade ännu lite krafter kvar, och när pojken rörde armen knuffade han bort honom över rummet.

”Rör mig igen så låter jag skära händerna av dig”, väste han.

Pojken backade skräckslagen undan. Samtidigt kom ännu en tjänare in i rummet, åtföljd av en äldre man som var vagt bekant för Gareth. Någonstans i bakhuvudet visste han vem det var, men just nu kunde han bara inte minnas.

”Herre”, hördes en åldrig, raspig stämma. ”Vi har väntat på er i rådssalen redan en halv dag. Rådets medlemmar kan inte vänta längre till. De har brådskande nyheter som måste delas med er innan dagen är över. Kommer ni?”

Gareth kisade med ögonen mot mannen i ett försök att få en klar bild av honom. Han hade ett vagt minne av att den mannen tjänat under hans far. Rådssalen... Mötet... Allt bara snurrade runt i huvudet på honom.

”Vem är du?”, frågade Gareth.

”Herre, jag är Aberthol, en av er fars betrodda rådgivare”, sa han och tog ett steg närmare.

Långsamt började det klarna. Aberthol. Rådet. Mötet. Det susade mellan öronen på honom och huvudet värkte fruktansvärt. Han ville bara få vara ifred.

”Lämna mig”, snäste han. ”Jag kommer.”

Aberthol nickade och skyndade ut ur rummet, åtföljd av tjänaren som stängde dörren efter sig.

Gareth stod kvar på knä med huvudet i händerna. Han försökte tänka, försökte minnas. Det var bara för mycket alltsammans. Och långsamt började det komma tillbaka till honom i små fragment. Skölden låg nere. Imperiet hade gått till anfall. Halva hovet hade lämnat honom... lett bort av hans syster, till Silesia. Gwendolyn... Så var det. Det var det han försökt komma ihåg.

Gwendolyn. Han hatade henne med en glöd som var fullkomligt obeskrivlig. Nu mer än någonsin ville han ha död på henne. Han *måste* få död på henne. Alla hans bekymmer i världen – allt var hennes fel. Han skulle finna ett sätt att ge igen, om han så skulle dö på kuppen. Och därefter skulle han dräpa resten av sina syskon.

Tanken fick honom att må lite bättre.

Med en oerhörd kraftansträngning kämpade han sig upp på fötter, stapplade bort genom kammaren och välte ett litet bord på vägen. När han närmade sig dörren fick han syn på en alabasterbyst som föreställde hans far, en skulptur som fadern hade älskat. Han böjde sig fram, grep statyn runt huvudet och slängde den i väggen.

Bysten sprack i tusen bitar och Gareth log för första gången den dagen. Kanske skulle den här dagen trots allt inte bli så illa.

*

Gareth struttade in i rådssalen omgiven av flera tjänare. Han smällde upp de stora ekdörrarna med handflatan och fick alla i salen att hoppa till när han kom. Alla ställde sig snabbt i givakt.

I vanliga fall skulle Gareth få viss tillfredsställelse av alltsammans, men den här dagen hade han annat i tankarna. Han kände sig hemsökt av sin fars vålnad och glödde av raseri mot sin syster. Känsloerna virvlade runt i bröstet på honom och han tänkte låta det gå ut över världen.

Gareth snubblade fram i opiumdimmorna genom den stora salen, på väg genom mittgången upp mot tronen och förbi mängder av rådmän som steg ur hans väg. Fler hade kommit till hovet. En märklig, nervös energi låg i luften och fler och fler tycktes strömma till efter nyheten om att halva Kungsgård gett sig av och att kraftskölden låg nere. Det var som om alla som fanns kvar nu kommit för att få svar.

Gareth hade självfallet inga svar att ge.

När han svassade upp för elfenbenstrappan till faderns tron såg han Lord Kultin tålmodigt på post bakom den. Legosoldaten och hans trupp var de enda kvar i hovet som han kunde lita på. Intill honom stod ett dussintal av hans kämpar, tysta och med händerna på svärden, redo att kämpa till döden för Gareth. Det var det enda som fortfarande gav honom tröst.

Gareth satt på tronen och blickade ut över salen. Där var så många ansikten, några som han kände igen men andra nya. Han litade inte på någon av dem. Var dag gjorde han nya utrensningar från hovet. Han hade redan sänt så många till hålorna, och ännu fler till bödeln. Det gick inte en dag utan att han lät döda minst en handfull. Han uppfattade det som klok politik. Det höll folk på tå och förhindrade kupp försök.

Salen var tyst, alla stirrade som bedövade på honom. De såg för skräckslagna ut för att tala. Vilket var precis vad han önskade. Inget var så tillfredsställande som att få undersåtarna att darra av skräck.

Till sist steg Aberthol fram. Käppen ekade mot stengolvet och han klarade strupen.

”Herre”, började han med sin urgamla stämma. ”Kungsgård befinner sig i ett tillstånd av stor oreda. Jag vet inte vilka av nyheterna som ännu har nått er. Skölden är nere, och Gwendolyn har lämnat Kungsgård, och med henne gick Kolk, Brom, Kendrick, Atme, Silvergardet – och hälften av er armé. De som är kvar här vänder sig till er för vägledning och för att få veta vad vi ska göra nu. Folket vill ha svar min herre.”

”Därtill”, sa en annan rådsmedlem som Gareth vagt kände igen, ”så har nyheten nått oss att Klyftan redan överkorsats. Enligt ryktet så har Andronicus invaderat McClouds sida av ringen med sin miljonhövdade här.”

En upprörd flämtning spred sig genom salen. Mängder av modiga krigare viskade till varandra. Skräck och panikkänslor spred sig som en löpeld.

”Det kan inte vara sant!”, ropade en av soldaterna.

”Men det är sant!”, vidhöll rådmannen.

”Då är allt hopp förbi!”, ropade en annan soldat. ”Om McClouds har besegrats så kommer Imperiet snart till Kungsgård. Det finns inga möjligheter att hålla dem stängna.”

”Vi blir tvungna att diskutera olika villkor för kapitulation, herre”, sa Aberthol till Gareth.

”Kapitulation!?”, ropade en annan. ”Vi kapitulerar aldrig!”

”Om vi inte gör det”, ropade ännu en soldat, ”blir vi krossade. Hur ska vi kunna hålla stand mot en miljon man?”

Upprört mummel bröt ut i salen och soldater och rådmän grälade med varandra i kaoset.

Rådets ordförande smällde sin järnstav i stengolvet och skrek:

”TILL SAKEN!”

Långsamt blev det tyst i salen. Alla vände sig och såg på honom.

”Det här är saker för kungen att besluta, inte för oss”, sa en av rådmännen. ”Gareth är vår lagliga kung, och det är inte upp till oss att diskutera villkor för kapitulation – eller om vi överhuvudtaget ska kapitulera.”

Alla vände sig mot Gareth.

”Herre”, sa Aberthol med matthet i rösten. ”Hur anser ni att vi ska hantera imperiearmén?”

Det blev dödstyst i salen.

Gareth blev sittande och stirrade ned mot männen. Han ville svara. Men det blev allt svårare för honom att tänka klart. Han bara hörde sin fars röst i huvudet som skrek åt honom som när han var barn. Det gjorde honom tokig och rösten ville inte försvinna.

Gareth sträckte en arm och skrapade om och om igen på tronens armstöd av trä. Det skrapande ljudet av fingernaglarna var det enda som hördes i salen.

Rådmännen utväxlade oroliga blickar.

”Herre”, fordrade en annan rådmän, ”om ni väljer att inte kapitulera så måste vi omgående börja förstärka Kungsgårds befästningar. Vi måste säkra alla ingångar, alla vägar och portar. Vi måste

inkalla alla soldater, förbereda försvaret. Vi måste bereda oss på en belägring, ransonera maten och skydda invånarna. Det är mycket att göra. Jag ber er, herre, ge oss er befallning. Säg vad vi ska göra.”

Återigen föll tystnaden i salen och allas ögon vändes mot Gareth.

Till sist lyfte han hakan och blickade ut i salen.

”Vi ska inte kämpa mot Imperiet”, förklarade han. ”Och inte heller ska vi kapitulera.”

Alla i salen såg förvirrat på varandra.

”Så vad är det i ska göra, herre?”, frågade Aberthol.

Gareth klarade strupen.

”Vi ska döda Gwendolyn!”, förkunnade han. ”Det är det enda som betyder något nu.”

En bedövande tystnad följde.

”Gwendolyn?”, ropade sedan en av rådmännen förvånat, samtidigt som ett förvånat mummel spred sig.

”Vi ska sända alla styrkor efter henne och slakta både henne och alla som följt henne innan de nått fram till Silesia”, tillkännagav Gareth.

”Men herre, hur kan det hjälpa oss?”, ropade en annan rådmann. ”Om vi ger oss av för att angripa henne så innebär det att våra styrkor ligger oskyddade. De kommer att omringas och slaktas av Imperiet.”

”Det skulle också lämna Kungsgård utan försvarare!”, ropade en annan. ”Om vi inte kapitulerar så måste vi genast förstärka Kungsgård!”

Många av männen ropade till bifall.

Gareth vände sig och gav rådmannen en kall blick.

”Varenda man ska användas till att dräpa min syster!”, sa han hotfullt. ”Vi ska inte undvara en enda!”

Det blev tyst i salen och en rådmann sköt tillbaks sin stol så att den skrapade mot stengolvet och reste sig upp.

”Jag tänker inte stå vid sidan av och se på när ni driver Kungsgård i fördärvet bara för att tillfredsställa era tvångstankar. Jag, för min del, står inte på er sida.”

”Och inte heller jag!”, upprepade hälften av männen i salen.

Gareth kände hur han kokade av ilska, och han skulle just ställa sig upp när plötsligt dörrarna till salen slogs upp och befälhavaren över den kvarvarande armén rusade in. Alla ögon vändes mot honom. I armarna släpade han en man, en orakad buse med flottigt hår och bundna händer. Han släpade mannen ända till mitten av salen och stannade framför kungen.

”Herre”, sa befälhavaren bistert. ”Sex tjuvar avrättades för stölden av Ödessvärdet. Den här mannen är den sjunde, han som kom undan. Han berättar den mest ofattbara historia om vad som hände.”

”Tala!”, uppmanade befälhavaren och skakade skurken.

Busen såg sig nervöst åt alla håll och det flottiga håret klistrade sig mot kinderna. Till sist skrek han ut:

”Vi befalldes att stjäla svärdet!”

Ett upprört mummel gick genom salen.

”Vi var nitton från början!”, fortsatte busen. ”Ett dussin av oss skulle ta det med, i skydd av mörkret och över bron vid Klyftan och bort i Vildlanden. De gömde det i en vagn och eskorterade det över bron så att inga av soldaterna som stod vakt skulle förstå vad det var. Vi sju som var kvar hade order om att stanna kvar efter stölden. Vi fick höra att vi skulle fängslas, men bara på låtsas, och att vi sedan skulle släppas fria. Istället avrättades alla mina kamrater, och det skulle jag också ha blivit om jag inte lyckats fly.”

Upprörda röste höjdes runtom i salen.

”Och vart skulle de föra svärdet?”, fordrade befälhavaren.

”Jag vet inte. Till någonstans långt inne i Imperiet.”

”Och vem befallde något sådant?”

”Han!”, sa busen och pekade plötsligt ett benigt finger mot Gareth. ”Vår kung! Han befallde oss att göra det!”

Ett våldsamt, förfärat mummel spred sig i salen och folk ropade, tills en rådman till slut slog flera gånger med sin järnstav och skrek åt folk att vara tysta.

Det blev något tystare, men inte helt.

Gareth som redan skakade av skräck och ilska reste sig nu långsamt från tronen. Alla tystnade och såg mot honom.

Han gick ett steg i taget nedför elfenbenstrappan. Fotstegen ekade i tystnaden som låg så tät att man kunnat skära den med kniv.

Han gick genom salen tills han till sist kom fram till busen. Han gav honom en kall blick, på bara en halvmeters avstånd och mannen vred sig i befälhavarens grepp och såg sig vilt omkring.

”Tjuvar och lögnare vet vi hur man tar hand om i mitt rike”, sa Gareth lent.

Plötsligt drog han en dolk från höften och stack den i skurkens hjärta.

Mannen skrek av smärtan så att ögonen stod ut ur hålorna, och sedan föll han död till golvet.

Befälhavaren såg bistert på Gareth.

”Ni har just mördat en som vittnade mot er”, sa befälhavaren. ”Inser ni inte att det bara förstärker misstanken om att ni är skyldig?”

”Vilket vittne?”, frågade Gareth med ett leende. ”Döda män talar inte.”

Befälhavaren blev röd i ansiktet.

”Om ni kanske har glömt det så för jag befäl över hälften av armén. Jag tänker inte hållas för en fåne. Från era handlingar kan jag inte annat än anta att ni verkligen är skyldig till det brott som han anklagade er för. Därför är varken jag eller min här längre i er tjänst. Faktum är att jag tar er i förvar, för förräderi mot Ringen!”

Befälhavaren nickade till sina män, och flera drog på en gång sina svärd och steg fram för att arresteras Gareth.

Men Lord Kultin klev fram med dubbelt så många av sina egna män, alla med dragna svärd bakom Gareth.

Där blev de stående, mitt emot befälhavarens soldater och bakom Gareth.

Gareth log segervisst mot befälhavaren. Han visste att befälhavarens styrka var underlägsen hans egen.

”Jag ska inte sättas i något förvar”, snäste Gareth. ”Och allra minst av din hand. Ta dina män och lämna mitt hov – eller känn på min egen vaktstyrkas vrede.”

Efter flera spända sekunder vände befälhavaren om med en gest till sina mannar, och de backade vaksamt ut ur salen med dragna vapen.

”Låt det bli känt”, dundrade befälhavaren, ”att från den här dagen är vi inte längre i din tjänst! Du får möta imperiearmén på egen hand. Jag hoppas att de kommer att behandla dig väl. Bättre än du behandlade din far!”

Soldaterna stormade ut ur salen med skrällande rustningar.

Ett dussintal rådmän, tjänare och adelsmän stod kvar i tystnad och viskade till varandra.

”Lämna mig!”, skrek Gareth. ”ALLESAMMANS UT!”

Alla, inklusive Gareths vaktstyrka stegade ut ur salen.

Bara en var kvar, dröjande en stund efter de andra.

Lord Kultin.

Det var bara han och Gareth, ensamma i salen. Han steg fram till Gareth och stannade någon meter bort och såg granskande honom, som om han vägde honom med blicken. Som vanligt röjde hans ansikte inga känslor. Det var en legosoldats ansikte.

”Jag bryr mig inte om vad du gjort eller varför”, började han med sin dova, hesa stämma. ”Jag bryr mig inte om politik. Jag är en kämpe. Det enda jag bryr mig om är de pengar du ger till mig och mina män.”

Han väntade.

”Men jag vill ändå veta, bara för att stilla min personliga nyfikenhet: befallde du verkligen de där männen att bära iväg med svärdet?”

Gareth såg tillbaks på mannen. Det var något i de där ögonen han kände igen i sig själv. Också de var kalla, utan ånger och redo att dra nytta av ett tillfälle.

”Och om jag gjorde det?”, frågade Gareth till svar.

Lord Kultin stirrade tillbaks en lång stund.

”Men varför?”, frågade han.

Gareth såg på honom i tystnad.

Kultins ögon spärrades upp när han förstod.

”Eftersom du inte kunde lyfta svärdet så skulle ingen annan göra det heller?”, frågade Kultin. ”Är det så det är?” Han funderade över vad det betydde. ”Men trots det”, tillade Kultin, ”så var du naturligtvis medveten om att om att skölden skulle försvinna och att vi skulle bli sårbara för ett anfall om svärdet försvann.”

Kultin gjorde ännu större ögon.

”Du *ville* att vi skulle bli angripna, gjorde du inte? Det är något i dig som vill att Kungsgård ska förstöras”, sa han och insåg plötsligt alltsammans.

Gareth log till svar.

”Det är inte alla platser”, sa Gareth långsamt, ”som är tänkta att vara för evigt.”

KAPITEL FEM

Gwendolyn marscherade omgiven av ett stort följe soldater, rådgivare, tjänare och rådmän. Hela Silvergardet och Legionen och halva Kungsgård var med på färden – en hel stad på marsch – på väg bort från Kungsgård. Gwen var överväldigad av alla känslor. Å ena sidan var hon lättad över att äntligen vara fri från sin bror Gareth, utom hans räckhåll och omgiven av pålitliga krigare som kunde skydda henne. Hon behövde inte frukta förräderi eller att giftas bort mot sin vilja. Framförallt behövde hon inte ägna varje vaken minut åt att se sig över axeln av rädsla för lönnmördare.

Och hon kände sig både ärad och ödmjuk för att ha valts till att leda alla dessa människor. Alla följde henne, på väg på den långa marschen mot Silesia, som om hon var någon sorts profet. De såg henne som härskare och de lade sina förhoppningar på henne – det syntes i varje ögonkast hon fick. Hon kände sig skyldig eftersom hon föredragit att äran skulle ha gått till någon av hennes bröder – vem som helst, bara inte till henne. Men hon såg också hur det gav folket hopp att ha en rättvis ledare, och det glädde henne. Om hon nu kunde leva upp till den rollen, då skulle hon också göra det, särskilt i dessa svåra tider.

Gwen tänkte på Thor, på deras sorgsna avsked vid Klyftan. Det krossade nästan hjärtat i henne. Hon såg honom framför sig, försvinna in i dimman över bron, mot en resa som med största säkerhet skulle kosta honom livet. Det var ett tappert och hedervärt försök – ett som hon inte kunde neka honom – och något som hon visste var nödvändigt för Ringen. Men hon kunde ändå inte låta bli att fråga sig varför det nödvändigtvis måste göras av just *honom*. Hon önskade att någon annan kunde ha gjort det, vem som helst. Nu mer än någonsin ville hon ha honom vid sin sida. I den här tiden av kaos och omvälvningar, när hon lämnats kvar med hans barn inom sig och ensam att styra – nu ville hon ha honom hos sig. Och mest av allt oroade hon sig. Hon kunde inte tänka sig ett liv utan honom. Tanken fick henne att vilja gråta.

Men Gwen tog ett djupt andetag och höll sig vid mod. Hon hade allas ögon på sig nu på marsch med den enorma karavanen på de dammiga vägarna norrut, på väg mot det fjärran Silesia.

Hon var också i ett tillstånd av chock, uppryckt från sitt hemland. Hon kunde knappt fatta att den urgamla skölden nu låg nere och att fienden tagit sig över Klyftan. Rykten från spioner långt bort surrade om att Andronicus redan landstigit på McClouds stränder. Hon visste inte säkert vad hon kunde lita på. Hon hade svårt att tro att det kunnat gå så fort – Andronicus var trots allt tvungen att skicka flottan hela vägen över havet. Om nu inte McCloud legat bakom svärdsstölden och ordnat med skölden. Men hur? Hur hade han lyckats stjäla det, och vart hade han fört det?

Gwen kände hur alla omkring henne var nedslagna, och hon kunde knappast klandra dem. Uppgivenessen låg som ett lock över gruppen, och det fanns goda skäl till det. Utan skölden var de försvarslösa. Det var bara en tidsfråga. Andronicus skulle invadera, om inte idag så i morgon, eller dagen efter det. Och när han väl gjorde det så fanns inga möjligheter att hålla stånd mot hans män. Snart skulle den här platsen, allt hon lärt sig älska och bry sig om – alltihop skulle erövrats och alla hon älskade skulle dödas.

De marscherade, men det var som om de marscherade mot döden. Andronicus var inte här ännu, men det kändes som om de redan var fångna. Hon mindes några ord från sin far: besegra en härs hjärta och slaget är vunnet.

Gwen visste att det var upp till henne att inspirera dem alla och få dem att känna trygghet och säkerhet – kanske till och med optimism. Hon var fast besluten att göra det. Hon fick inte låta sin egen privata rädsla och pessimism ta över i en tid som den här. Och hon vägrade att tycka synd om sig själv. Det här handlade inte längre bara om henne, utan om alla dessa människor och deras liv och deras familjer. De behövde henne. De hade vänt sig till henne för att få hjälp.

Gwen tänkte på sin far och undrade vad han skulle ha gjort. Tanken på honom fick henne att le. Han skulle ha behållit en självsäker min alldeles oavsett läget. Han hade alltid sagt åt henne att hon

kunde dölja sin rädsla bakom ilsket gormande, och när hon tänkte på honom slog det henne att han aldrig verkat rädd. Inte en enda gång. Kanske var det bara teater, men i sådana fall var det *bra* teater. Som ledare visste han att han alltid fanns i allas blickar och att det var just teater de behövde, kanske till och med mer än verkligt ledarskap. Han hade varit för osjälvisk för att ge vika för sina privata rädslor. Hon skulle lära sig av hans exempel. Hon skulle inte heller ge vika.

Gwen såg sig omkring och lade märke till Godfrey som gick bredvid henne, och att Illepra, helterskan, gick intill honom. De var mitt i ett samtal och Gwen hade märkt – det var tydligt – att de tyckte allt bättre om varandra sedan den dag Illepra räddat hans liv. Gwen längtade efter sina andra syskon och önskade att de också var där. Men Reece hade rest med Thor, Gareth hade hon naturligtvis förlorat för alltid och Kendrick var fortfarande någonstans österut där han hjälpte till att återuppbygga en fjärran stad. Hon hade skickat en budbärare efter honom – det var det första hon gjort – och hon bad att han skulle nå i tid och att han skulle komma till henne i Silesia och hjälpa till med försvaret. Åtminstone två av hennes syskon, Kendrick och Godfrey, kunde finna en tillflyktsort i Silesia. Då återstod bara hennes äldsta syster, Luanda.

Det var första gången på länge som Gwen tänkt på Luanda. Hon och storasystemen hade alltid varit bittra rivaler och Gwen hade inte alls blivit förvånad när Luanda tagit första möjliga chans att ge sig av från Kungsgård och gifta den där McCloud. Gwendolyn hade älskat henne och sett upp till henne när hon var liten. Men Luanda hade alltid bara tävlat och inte återgäldat kärleken. Och efter ett tag hade Gwen slutat att ens försöka.

Men ändå undrade hon nu och oroade sig. Vad hade det blivit av henne, nu när McClouds invaderats av Andronicus? Skulle hon dödas? Gwen ryste vid tanken. De var kanske rivaler, men de var trots allt också systrar, och hon ville inte se henne död i förtid.

Gwen tänkte också på sin mor, som var den enda av familjen som nu var kvar där i Kungsgård med Gareth, och fortfarande i samma skick. Tanken fick henne att bli kall. Vad skulle hända om Kungsgård blev intaget? Skulle hennes mor slaktas?

Gwen kunde inte annat än känna hur det liv som genom åren byggts upp omkring henne nu höll på att kollapsa. Det kändes som bara igår, när det var högsommar och Luandas bröllop. Det hade varit en otrolig fest, Kungsgård hade varit fullt av överflöd och hon och hennes familj hade firat tillsammans – och Ringen hade varit ointaglig. Det hade känts som att det skulle vara för evigt.

Men nu hade allt fallit i bitar. Inget var som det en gång varit.

En kall höstvind friskade i och Gwen drog den blå ylletröjan närmare runt axlarna. Hösten hade varit kort det här året. Vintern var redan på väg. Hon kände de iskalla vindarna som blev allt tyngre av fukt när de rörde sig norrut längs Klyftan. Himlen mörknade tidigare på kvällen och vinden bar på ett nytt läte: vinterfåglarnas skrin, ljudet av de röda och svarta gamar som cirklade lågt över marken i kylan. De kraxade oupphörligt och ibland gick lätet henne på nerverna. Det var ljudet av annalkande död.

Efter avskedet till Thor hade de fortsatt utefter Klyftan på väg norrut, en väg som de visste ledde till västra Ringens västligaste stad – Silesia. Klyftans kusliga dimma vältrade sig in över vägen och slingrade sig runt Gwens fotleder.

”Det är inte långt nu min fru”, hördes en röst.

Gwen tittade dit och såg Srog stå där vid hennes sida, klädd i Silesias typiska röda rustning och omgiven av åtskilliga krigare, som också de bar röda ringbrynjor och stövlar. Gwen var rörd över Srogs vänlighet mot henne, och över hans lojalitet mot minnet av hennes far, som fått honom att erbjuda Silesia som tillflyktsort. Hon visste inte vad hon och alla dessa människor annars skulle ha gjort. De skulle fortfarande ha varit fast i Kungsgård och i Gareths förrädiska händer.

Srog var en av de mest hedervärda herremän hon träffat. Han hade tusentals soldater till sitt förfogande, och kontrollerade Västerrikets starkaste fäste. Srog hade inte behövt svära trohet till någon. Men ändå hade han svurit trohet till hennes far. Maktbalansen hade alltid varit hårfin. På hennes farfars tid hade Silesia verkligen behövt Kungsgård. Det stämde mindre bra på hennes fars

tid. Och nu, i hennes tid, så stämde det inte alls. Faktum var att nu, med skölden nere och Kungsgård i kaos, så var det de som behövde Silesia.

Visst hade hon Silverlegionen, de bästa krigare som fanns att få, och tusentals soldater – hälften av Kungens armé – hade hon också med sig. Men Srog kunde likväl ha gjort som de flesta andra herrar, och helt enkelt stängt sina portar och skött sitt och de sina.

Istället hade han varit den som sökt upp Gwen och svurit henne sin trohet, och han hade insisterat på att de skulle komma till honom som gäster. Det var en vänlighet som hon var fast besluten att en dag betala tillbaks. Om de överlevde.

”Oroa dig inte”, svarade hon vänligt och lade en hand på han handled. ”Vi skulle gå till jordens slut om det var nödvändigt för att nå fram till din stad. Vi har tur som får del av din godhet i denna svåra tid.”

Srog log. Han var en medelålders krigare med ett ansikte som fått alltför många fåror av strider, med rödbrunt hår, markerad haka och inget skägg. Srog var en man bland män, en verklig krigare och inte bara en herreman.

”För din far skulle jag gå genom eld”, svarade han. ”Det finns inget att tacka för. Det är en stor ära att få återbetala vad jag är skyldig honom genom att tjäna hans dotter. Det var trots allt hans önskan att du skulle styra. Så när jag lyder dig, så lyder jag honom.”

Även Kolk och Brom marscherade i närheten av Gwen, och bakom dem hördes det eviga slamret av tusentals sporrar, svärd som svängde i skidorna och sköldar som skrapade mot pansar. Det var en kakafoni av oväsen, på väg längre och längre norrut längs Klyftans kant.

”Min fru”, sa Kolk. ”Samvetet plågar mig. Vi borde inte ha låtit Thor, Reece och de andra ge sig av själva mot Imperiet. Fler av oss borde ha anmält sig att gå med dem. Skulden är min om det händer dem något.”

”Det var ett uppdrag de valde”, svarade Gwen. ”Det var ett ärofullt uppdrag, och de som var menade att gå har gått. Skuldkänslor tjänar inget till.”

”Och vad händer om de inte återvänder i tid med svärdet?”, frågade Srog. ”Det lär inte dröja länge innan Andronicus här står inför våra portar.”

”Då blir det strid”, sa Gwen självsäkert, med så mycket mod i rösten som hon kunde och i hopp om att det skulle lugna de andra. Hon märkte att generalerna vände sig och såg mot henne.

”Vi försvarar oss till siste man”, fortsatte hon. ”Det blir ingen reträtt och ingen kapitulation.”

Hon anade att generalerna imponerats. Hon blev själv imponerad av sin egen röst och förvånad över styrkan som vällde upp inom sig. Det var styrkan från hennes far, från sju generationer kungar av huset MacGil.

De fortsatte marschen. Vägen böjde snart av skarpt till vänster, och när Gwen kom runt kröken blev hon stående mitt i steget, andlös inför synen.

Silesia.

Gwen mindes att hennes far tagit med henne hit på resa när hon var en liten flicka. Staden hade funnits med henne sedan dess i drömmarna, nästan som en magisk plats. När hon nu såg den igen, som vuxen kvinna, så fick den henne fortfarande att tappa andan.

Silesia var den märkligaste stad hon sett. Alla byggnader, alla befästningsverk, all sten i staden var samma urgamla, glänsande röda. Silesias övre del reste sig hög, lodrät och full av bröstvärn och spiror på fastlandet, medan stadens lägre del var huggen in i sidan av Klyftan. Klyftans virvlande dimmor gled in och ut ur staden och fick den röda stenen att glittra i ljuset – och staden att se ut som om den var byggd bland molnen.

Yttermurarna reste sig trettio meter, krönte av bröstvärn och med rader av inre murar i ryggen. Hela staden var en fästning. Även om en här på något sätt lyckades bryta igenom murarna så skulle den fortfarande behöva ta sig ned till stadens nedre delar, rätt nedför klippväggarna, och kämpa på randen till själva Klyftan. Det var en typ av strid som ingen invasionsarmé önskade utkämpa. Och det var skälet till att staden stått i tusen år.

Hennes män stannade och gapade, och Gwen insåg att även de häpnade.

För första gången på länge kände Gwen ett visst hopp. På den här platsen var de utom räckhåll för Gareth. Det här var en plats de kunde försvara. Det var en plats där hon kunde styra. Och kanske – bara kanske – fanns det hopp om att MacGils rike kunde resa sig ur askan igen.

Srog stod där med händerna i höfterna och såg på sin stad som om han såg den för första gången, med ögon strålade av stolthet.

”Välkommen till Silesia.”

KAPITEL SEX

Thor öppnade ögonen i gryningen och blickade ut över havets mjukt rullande vågor som sjönk och steg till höga kullar, täckta av den första solens lena ljus. Tartuviska havets ljusgula vatten blänkte i morgondimmorna. Båten guppade tyst i vattnet och det enda som hördes var vågornas kluckande mot skrovet.

Thor satte sig upp och såg sig omkring. Ögonen var tunga av sömn – faktum var att han aldrig känt sig så trött. De hade seglat i dagar och allt på den här sidan världen kändes annorlunda. Luften var så tjock av fukt, och det var så mycket varmare, det var som att andas in en ständig ström av vatten. Det fick honom att känna sig slö, med tunga armar och ben. Det var som om han kommit rätt in i sommarhettan.

Thor såg sig omkring och märkte att vännerna, som vanligtvis var uppe före gryningen, alla låg utslagna och sov på däck. Till och med Krohn, som alltid var vaken, låg och sov intill honom. Det täta, tropiska vädret hade påverkat dem allesammans. Ingen brydde sig ens längre om att sköta rodet – det hade de gett upp redan två dagar tidigare. Det var inte lönt: seglen stod i toppen av masten och pressades på av västanvinden, och havets märkliga tidvatten drog skeppet i en och samma riktning. Det var som om de drogs mot en viss plats. Flera gånger hade de försökt att styra undan och byta kurs – men det var meningslöst. De hade gett upp, beredda att låta Tartuviska havet föra dem dit det ville.

De hade ju ändå ingen aning om vart i Imperiet de skulle, tänkte Thor. Så länge tidvattnen förde dem till torra land så fick det duga.

Krohn vaknade till, gnällde lite och lutade sig fram och slickade Thor i ansiktet. Thor sträckte sig efter säcken, som nu nästan var tom, och gav Krohn en av de få bitar torkat kött som var kvar. Men till Thors förvåning så snappade Krohn inte åt sig biten som vanligt. Istället tittade han mot den tomma säcken och sedan på Thor med en menande blick. Han tvekade inför att ta maten, och Thor insåg att Krohn inte ville ta hans sista bit.

Thor blev rörd av gesten, men han envisades och tryckte in biten i kamratens mun. Han visste att de snart skulle ha slut på mat och bad att de nu var nära land. Han hade ingen aning om hur mycket längre resan skulle vara. Tänk om det tog månader? Hur skulle de få mat?

Solen steg upp snabbt här och blev bländande stark alldeles för tidigt, och Thor reste sig samtidigt som dimman drevs bort av hettan och gick fram mot fören.

Han stod där på det gungande däck och blickade ut över dimman som upplöstes. Han blinkade till och undrade om han såg i syne, men långt där borta vid horisonten syntes verkligen konturerna av avlägset land. Pulsen slog snabbare i kroppen. Det var land. Land på riktigt!

Landet antog en märklig form när dimman lättade: två långsmala halvöar stack rätt ut i havet, som spetsarna på en högaffel. Thor tittade till vänster och häpnade över att se två landtungor, en på var sida om båten och inte mer än femtio meter bort. De sögs rätt in i en lång, smal vik.

Thor visslade till och vapenbröderna från Legionen vaknade. De kom på fötter och skyndade fram till hans sida där han stod i fören och såg ut.

De tappade andan inför synen och blev stående: kuststräckan var den mest exotiska de någonsin sett, tätt bevuxen av djungel och med höga träd som klamrade sig fast vid stranden, så täta att det var omöjligt att se något bortom dem. Thor fick syn på väldiga ormbunkar som lutade sig över vattnet, säkert tio meter höga, och träd i gult och purpur som sträckte sig mot himlen. Från alla håll hördes främmande och påträngande läten av djur, fåglar och insekter, morranden, skrin och sång som han inte kunde placera.

Thor svalde. Det kändes som om de var på väg in i ett ogenomträngligt djurrike. Allt här kändes annorlunda. Luften luktade annorlunda, främmande. Inget påminde överhuvudtaget om något i Ringen. De andra legionärerna vände sig om och såg på varandra, och Thor såg tveksamheten i deras ögon. Alla undrade de vilka odjur som låg och väntade på dem inne i den där djungeln.

Men de hade knappast något val. Strömmen bar dem åt det här hållet, och uppenbarligen var det här de var tvungna att stiga iland för att nå Imperiet.

”Här borta!”, ropade O’Connor.

De sprang fram till O’Connors sida av relingen där han lutade sig fram och pekade ned i vattnet. Där nere såg de, simmande bredvid båten, en väldig insekt, tre meter lång och i glänsande purpur, med hundratals ben. Den glänste under vågorna, men sedan kom den upp och kilade en bit på ytan, och när den gjorde det så började tusentals små vingar surra och den lyfte precis över vattenytan. Därefter gled den fram på vattenytan igen, och så dök den under. Processen upprepades om och om igen.

När de tittade på den så steg den plötsligt högre upp i luften, ända till ögonhöjd med pojkarne, och hovrade där och stirrade på dem med fyra stora gröna ögon. Den väste till och de hoppade bakåt på ren reflex och drog efter svärden.

Elden klev fram och högg till. Men innan han fått upp svärdet i luften var den redan i vattnet igen.

Thor och de andra föll plötsligt handlöst på däck. Båten hade gått på grund och stannat till med ett ryck.

Thors hjärta slog snabbare när han såg ut över kanten: där nere sträckte sig en smal strandremsa som bestod av tusentals små skarpa, klart purpurfärgade stenar.

Land. De hade nått fram.

Elden gick fram till ankaret och de hjälptes åt att lyfta det och kasta det över relingen. Var och en klättrade ned längs kedjan och hoppade i land, och Thor räckte Krohn till Elden på vägen.

Thor drog en suck av lättnad när han satte fötterna i marken. Det kändes fantastiskt att ha land – torrt och stadigt land – under fötterna igen. Han skulle gärna slippa sätta sig i en båt igen.

De tog alla tag i linorna och drog båten så långt upp på land som möjligt.

”Tror ni att tidvattnet driver iväg med den?”, frågade Reece och tittade upp mot båten.

Thor såg på den. Den såg ut att ligga säkert i sanden.

”Inte med det där ankaret”, sa Elden.

”Tidvattnet kommer inte att ta den”, sa O’Connor. ”Frågan är väl om någon annan kommer att göra det.”

Thor såg en sista gång på båten och insåg att hans kamrat hade rätt. Även om de hittade svärdet så skulle de mycket väl kunna komma tillbaks till en tom strand.

”Och hur skulle vi då ta oss tillbaks?”, frågade Conval.

Thor kunde inte hjälpa det. Det kändes som att de brände alla broar bakom sig.

”Vi kommer på något”, sa Thor. ”Trots allt måste det väl finnas andra skepp i Imperiet, eller hur?”

Han försökte låta säker för att uppmuntra sina vänner. Men innerst inne var han inte så säker. Hela resan kändes allt mer olycksbådande.

Tillsammans vände de om och såg mot djungeln. Allt man såg var blad, och bakom dem var det svart. Lätena av olika djur steg i en sådan kakafoni därbakom att han knappt kunde höra vad han själv tänkte. Det var som om alla djur i hela Imperiet kommit dit för att hälsa dem välkomna med skrik.

Eller för att varna dem.

*

Thor och de andra gick sida vid sida genom den täta, tropiska djungeln, försiktigt och på sin vakt. Thor hade svårt att höra sig själv tänka för alla skrin och oljud som kom från djur och insekter runtomkring. Men märkligt nog såg han inte ett enda av dem när han spanade in i lövverkets mörker.

Krohn gick i hälar på honom och morrade med rest ragg. Thor hade aldrig sett honom så vaksam. Han tittade bort mot sina vapenbröder och såg att alla gick med händerna på svärdsfästet, på helspänn de också.

De hade redan vandrat i timmar, allt djupare in i djungeln. Luften blev allt hetare och tjockare, fuktigare och tyngre att andas. De hade följt vad som såg ut att en gång ha varit en stig, och några brutna kvistar antydde att en grupp män kommit den här vägen. Thor kunde bara hoppas att det var spåren efter de män som stulit svärdet.

Thor tittade upp, häpen inför naturen. Allt här hade växt till väldig storlek, varje blad var stort som honom själv. Han kände sig som en insekt i ett land för jättar. Han såg något prassla till bakom några blad men kunde inte se vad det var. Han fick den obehagliga känslan av att de var iakttagna.

Plötsligt slutade stigen framför dem i en tät vägg av grönska. De stannade till och såg förbryllat på varandra.

”Men stigen kan ju inte bara försvinna!”, sa O’Connor uppgivet.

”Det gjorde den inte heller”, sa Reece som såg närmare på bladen. ”Djungeln har helt enkelt växt ihop.”

”Så vart ska vi nu ta vägen?”, frågade Conval.

Thor såg sig omkring och undrade samma sak. Lövverket växte lika tätt åt alla håll och det tycktes inte finnas någon väg ut. Han kände sig alltmer illa till mods och vilsen.

Så fick han en idé.

”Krohn”, sa han och föll på knä och viskade i Krohns öra. ”Klättra upp i det där trädet. Spana åt oss. Säg vilken väg vi ska ta.”

Krohn såg upp mot honom med sina själfulla ögon och Thor kände att han hade förstått.

Krohn rusade fram mot ett jättelikt träd med en stam bred som tio man, och utan att tveka kastade han sig mot det och drog sig upp med klorna. Krohn rusade rakt upp och hoppade sedan ut på en av de högsta grenarna. Han gick ut till slutet av grenen och blickade ut med spetsade öron. Thor hade alltid känt på sig att Krohn förstod honom, och nu visste han det med säkerhet.

Krohn drog sig bakåt med ett underligt spinnande läte från strupen och satte sedan av nedför stammen och bort i en bestämd riktning bland träden. Pojkarna utväxlade nyfikna blickar och vände sedan om, följde efter Krohn in i djungeln och sköt tjocka blad åt sidan för att ta sig fram.

Inom några minuter såg Thor stigen ta vid igen, med samma brutna kvistar som visade vart gruppen innan tagit den vägen. Det var en lättnad. Thor böjde sig ned och klappade Krohn och pussade honom på huvudet.

”Jag vet inte vad vi skulle ha gjort utan honom”, sa Reece.

”Inte jag heller”, svarade Thor.

Krohn spann förtjust, stolt över sig själv.

De fortsatte djupare in i djungeln på den vindlande stigen och kom fram till en ny typ av lövverk, fullt av enorma blommor i Thors egen storlek och sprudlande av kraftiga färger av alla slag. Andra träd bar frukter stora som stenbumlingar från grenarna.

Alla stannade till i beundran och Conval gick fram till en av frukterna som var lysande röd och sträckte sig upp för att röra vid den.

Plötsligt hördes ett dovt, morrande läte.

Conval backade undan och sträckte sig efter svärdet, och de andra blickade nervöst på varandra.

”Vad var det där?”, frågade Conval.

”Det kom därifrån”, sa Reece med en gest mot en annan del av djungeln.

Alla vände sig om och såg efter. Men Thor kunde inte se annat än blad. Krohn morrade tillbaka. Lätet växte sig starkare och mer ihållande, och plötsligt började grenarna att skaka. Thor och de andra tog ett steg bakåt, drog sina svärd och väntade. De fruktade det värsta.

Varelsen som klev fram ur djungeln överträffade Thors värsta farhågor. Framför dem reste sig en enorm insekt, fem gånger större än Thor. Den liknade en bönsyrsa, med två bakben och två kortare

framben med långa klor som den höll dinglande i luften framför sig. Kroppen var lysande grön, täckt av fjäll, och hade två små vingar som surrade och vibrerade. Högst upp på huvudet satt två ögon, och ett tredje satt längst fram på dess nos. Den grep i luften omkring sig och visade fler klor som tidigare dolts under halsen, som darrade och klippte i luften.

Där stod den, högt över dem, och ännu en klo sträcktes fram på en lång, mager arm från dess buk. Plötsligt, snabbare än någon av dem hann reagera, hade den sträckt på sig och ryckt till sig O'Connor. Tre klor grep honom om midjan och lyfte honom högt upp i luften, som bara ett blad.

O'Connor högg till med svärdet, men allt för långsamt. Odjuret skakade om honom några gånger, öppnade sedan ett gap med rad efter rad av skarpa tänder, vände O'Connor på sidan och började mata honom mot munnen.

O'Connor vrålade. Han var på väg rätt mot en snabb men plågsam död.

Thor reagerade. Utan att tänka lade han en sten i slungan, siktade och kastade mot bestens tredje öga, mot spetsen av nosen.

Det var en direkt träff. Odjuret skrek, ett fruktansvärt obehagligt läte, högt nog att klyva trä, och släppte O'Connor som rullade åt sidan och föll med en duns i djungelns mjuka mark.

Odjuret var rasande nu och vände sig mot Thor.

Thor visste att det var meningslöst att försöka hålla stånd och kämpa mot besten. Minst en av hans vapenbröder skulle dö i striden, och förmodligen också Krohn, och det skulle ta allt av den lilla energi de hade kvar. Kanske hade de kommit in i odjurets revir och i så fall skulle den kanske lämna dem ifred om de lyckades ta sig tillräckligt snabbt därifrån.

”SPRING!”, skrek Thor.

De vände och sprang – och odjuret jagade efter.

Thor hörde ljudet av bestens klor som högg genom tjocka blad bakom honom och i luften och bara missade hans huvud med centimeter. Sönderrivna blad kastades upp i luften och regnade ned över honom. De sprang tillsammans, och Thor anade att de kanske skulle kunna ta skydd, om de bara lyckades komma på tillräckligt avstånd. Om det inte gick var de tvungna att ta strid.

Men plötsligt snubblade Reece bredvid honom, fälld av en gren, och med huvudet först in i grönskan. Thor visste att han inte skulle hinna upp i tid. Han stannade och drog sitt svärd och ställde sig mellan Reece och odjuret.

”FORTSÄTT SPRING!”, skrek Thor till de andra över axeln, samtidigt som han själv stod kvar, redo att försvara Reece.

Odjuret kastade sig fram med ett skri och högg en klo mot Thors ansikte. Thor duckade undan och svingade på samma gång svärdet, och odjuret skrek fruktansvärt när Thor högg av en klo. En grön vätska sprutade ut över Thor, men till sin fasa såg han att bestens klo växte ut igen, lika snabbt som den försvunnit. Det var som om han aldrig gjort någon skada.

Thor svalde. Den här besten var omöjlig att dräpa. Och nu hade han gjort den arg.

Odjuret svepte ned med ännu en arm, från någon annan del av kroppen, och träffade Thor så hårt i sidan att han kastades undan och landade bland några trädstammar. Besten kom fram och sänkte ännu en klo mot honom, och nu visste han att han var illa ute.

Elden, O'Connor och tvillingarna kom rusande just som besten högg med ännu en klo mot honom. O'Connor sköt en pil genom gapet som satte sig i halsen och fick den att vråla. Elden högg med tvåhandsyxan i ryggen, samtidigt som Conven och Conval kastade var sitt spjut som fäste sig på var sida av odjurets hals. Reece kom på fötter och stötte svärdet i bestens buk. Thor hoppade upp och högg mot en av armarna. Och Krohn kastade sig fram genom luften och sänkte sina huggtänder i odjurets hals.

Besten utstötte skrik efter skrik och tog emot värre skador än Thor trott var möjligt. Men det var ofattbart – den stod ännu upp och vibrerade ännu med vingarna. Odjuret vägrade dö.

De såg med fasa hur besten sträckte sig upp och, ett i taget, slita loss spjuten, svärden och yxan som fäst sig i den, samtidigt som såren läktes inför deras ögon.

Odjuret var oövervinnerligt.

Besten reste sig och röt och allt Thors vapenbröder kunde göra var att chockerat se på. De hade gjort sitt bästa men inte ens lämnat en skråma.

Besten förberedde sig för ett nytt anfall och klippte med sina rakbladsvassa käkar och klor, och Thor insåg att det inte fanns något mer att göra. De skulle dö.

”UR VÄGEN!”, hördes plötsligt ett rop.

Rösten kom bakom dem, och den lät ung. Thor vände sig om och fick se en liten pojke, kanske i elvaårsåldern, som sprang fram med vad som såg ut som en kruka med vatten i händerna. Thor duckade och pojken kastade upp vattnet så att det plaskade rätt över monstrets huvud.

Besten böjde sig bakåt och skrek. Ånga steg från dess ansikte och den höjde sina klor och rev sig över kinderna, ögonen och skallen. Den skrek igen, och denna gång så högt att Thor tvingades hålla händerna över öronen.

Till sist vände odjuret om och rusade bort, tillbaks in i djungeln där den försvann bland bladen.

Alla vände sig om och såg häpna och tacksamma på pojken. Han gick klädd i trasor, hade halvlångt brunt hår och kvicka, klargröna ögon och var täckt av smuts. Att döma av hans bara fötter och smutsiga händer så levde han härute.

Thor hade aldrig känt sig mer tacksam.

”Inga vapen kan skada Gatorbesten”, sa pojken och rullade med ögonen. ”Tur för er att jag hörde skriken och var i närheten. Annars hade ni varit döda nu. Vet ni inte att man aldrig ska ge sig på en Gatorbest?”

Thor såg på sina vänner och visste inte vad han skulle säga.

”Vi gav oss inte på den”, sa Elden. ”Den gav sig på oss.”

”De ger sig inte på en”, sa pojken. ”Inte om man inte ger sig in i dens revir.”

”Så vad skulle vi ha gjort då?”, frågade Reece.

”Till att börja med ska man aldrig se den i ögonen”, sa pojken. ”Och om den anfaller ska man ligga med ansiktet mot marken tills den sticker. Och viktigast av allt: försök inte springa.”

Thor steg fram och lade en hand på pojkens axel.

”Du räddade våra liv”, sa han. ”Vi står i stor skuld till dig.”

Pojken ryckte på axlarna.

”Ni ser inte ut som imperiesoldater”, sa han. ”Ni ser ut som om ni kom från någon annan del av världen. Så varför skulle jag inte hjälpa till? Ni liknar lite den där gruppen som kom från skeppet för några dagar sedan.”

Thor och de andra utväxlade menande blickar och vände sig mot pojken.

”Vet du vart den där gruppen tog vägen?”, frågade Thor.

Pojken ryckte på axlarna.

”Det var en stor grupp och de bar på ett vapen. Det verkade väldigt tungt: de fick hjälpas åt allesammans för att bära det. Jag följde efter dem i några dagar. De var lätta att spåra. Dels gick de långsamt. Men de var slarviga också. Jag vet vart de var på väg, även om jag inte spårade dem särskilt långt bortom byn. Jag kan ta er dit och peka ut riktningen om ni vill. Men inte idag.”

De andra såg frågande på varandra.

”Varför inte det?”, frågade Thor.

”Om bara några timmar är det natt. Man kan inte vara ute efter mörkrets inbrott.”

”Men varför?”, frågade Reece.

Pojken såg på honom som om han var galen.

”Etabaggarna”, sa han.

Thor klev fram och såg på pojken. Han tyckte genast om honom. Han var klipsk, ärlig, orädd och hade ett stort hjärta.

”Vet du någonstans där vi kan ta skydd för natten?”

”Jag tror inte att jag borde det”, sa han. ”Farfar blir arg.”

Plötsligt dök Krohn upp bakom Thor och gick fram till pojken – och pojkens ögon lyste upp av förtjusning.

”Oj!”, ropade han.

Krohn slickade pojken om och om igen i ansiktet och pojken fnissade förtjust och sträckte sig fram och klappade hans huvud. Så satte sig pojken på knä och lade ner sitt spjut och kramade Krohn, och Krohn tycktes krama tillbaka. Det fick pojken att skratta hysteriskt.

”Vad heter han?”, frågade pojken. ”Vad är han för något?”

”Han heter Krohn”, sa Thor med ett leende. ”Han är en sällsynt vit leopard och kommer från andra sidan havet, från Ringen. Det är därifrån vi kommer. Han gillar dig.”

Pojken pussade flera gånger på Krohn och reste sig till slut och såg på Thor.

”Ja”, sa pojken och tvekade. ”Jag antar att jag kan ta er med tillbaka till byn. Förhoppningsvis blir farfar inte alltför arg. Om han blir det är det synd för er. Följ mig. Vi får skynda oss på för natten faller snart.”

Pojken vände om och började kryssa fram genom djungeln, och Thor och de andra följde efter. Thor häpnade över pojkens smidighet och över hur väl han tycktes känna till djungeln. Det var svårt att hinna med.

”Folk kommer hit ibland”, sa pojken. ”Havet och strömmarna leder dem rätt in i hamnen. Vissa kommer från havet och genar förbi här på våg åt annat håll. Men de flesta klarar sig inte. De blir uppätta av ett eller annat i djungeln. Ni killar hade tur. Det finns betydligt värre saker här än Gatorbestar.”

”Värre än det där? Som vaddå?”

Pojken skakade på huvudet och vandrade vidare.

”Det vill ni inte ens veta. Jag har sett rätt ruggiga saker här.”

”Hur länge har du varit här?”, frågade Thor nyfiket.

”Hela livet”, sa pojken. ”Farfar tog oss hit när jag var liten.”

”Men varför just hit? Det måste väl finnas mer gästvänliga platser?”

”Du vet inte mycket om Imperiet, eller hur?”, frågade pojken. ”Trupperna finns överallt och det är inte så lätt att hålla sig undan. Om de tar oss så fångas vi som slavar. Men det är sällan de kommer hit – inte så långt in i djungeln.”

De banade väg genom ett stycke tät växtlighet och Thor sträckte sig för att borsta bort ett blad ur vägen, men pojken vände sig och knuffade undan Thors hand och skrek:

”RÖR INTE DEN DÄR!”

De stannade till och Thor tittade närmare på bladet som han nästan hade rört. Det var stort och gult och såg rätt oskyldigt ut.

Pojken sträckte sig fram med en käpp och rörde försiktigt vid bladets kant, och när han gjorde det slingrade sig bladet plötsligt runt käppen – otroligt snabbt! – och det hördes ett väsande ljud när käppens spets förångades.

Thor var chockad.

”Grämsblad”, sa pojken. ”Gift. Om du rört vid den hade du inte haft någon hand längre.”

Thor såg sig omkring i grönskan med nyvunnen respekt. Han häpnade över vilken tur de haft som mött den här pojken.

De fortsatte vandringen och Thor och de andra höll händerna tätt intill kroppen. De försökte vara försiktigare nu med var de satte ned fötterna.

”Håll er nära varandra och följ exakt i mina fotspår”, sa pojken. ”Rör ingenting. Försök inte äta de där frukterna. Och lukta inte på de där blommorna heller – om ni inte vill tuppna av.”

”Vänta, vad är det där?”, frågade O’Connor och vände sig och såg på en stor frukt som dinglede från en gren och var lång, smal och blank och gul. O’Connor klev fram och sträckte sig mot den.

”NEJ!”, skrek pojken.

Men det var för sent. När O'Connor rörde den öppnade sig marken under deras fötter, och Thor kände hur han plötsligt rutschade nedför en brant av lera och vatten. De befann sig mitt i ett lerskred och kunde inte stanna.

De skrek och kanade i leran, många långa meter, rätt ned i djungelns svarta djup.

KAPITEL SJU

Erec satt till häst, drog tungt efter andan och förberedde sig att rida till anfall mot de tvåhundra soldater som ställt upp framför honom. Han hade kämpat tappert och lyckats besegra de första hundra – men nu var axlarna matta och händerna skakade. I sinnet var han redo att kämpa i evigheter, men han visste inte hur länge kroppen skulle orka. Ändå skulle han kämpa av alla krafter, som han gjort i hela sitt liv, och låt ödesgudinnorna fatta sina beslut.

Erec skrek, sporrade den häst han tagit från en av sina motståndare och red till anfall mot soldaterna.

De anföll också och mötte hans ensamma stridsrop med vilda skrik. Mycket blod hade redan spillts på det här fältet, och det var tydligt att ingen tänkte lämna det innan motståndaren var död.

På väg över fältet lossade Erec en kastkniv från bältet, siktade och kastade mot den ledande soldaten där framme. Det var ett perfekt kast. Kniven sjönk in i strupen, soldaten höll sig om halsen, tappade tömmarna och föll från hästen. Precis som Erec hoppats föll han framför hovarna på andra hästar och fick flera att snubbla och falla till marken med ett brak.

Erec höjde ett spjut i en hand och en sköld i den andra, sänkte sitt visir och red av alla krafter. Han skulle rida så hårt och snabbt som det var möjligt in i hären, blockera de slag han kunde och skära rätt igenom trupperna.

Erec skrek och red rätt mot soldaterna. Åratal av tornering kom till användning nu, och han använde det långa spjutet till att stöta den ene soldaten efter den andre från hästen. Han hukade sig lågt i sadeln och skyddade sig med skölden. Slagen regnade från alla håll mot hans sköld och rustning. Svärd, yxor, stridsklubbor – en storm av stål – slog ned, och Erec bad att hans rustning skulle hålla. Han höll hårt om spjutet och fällde så många soldater som han kunde och skar en väg genom trupperna.

Erec saktade inte ned, och inom en minut kom han ut på andra sidan, efter att ha skurit en rak väg av förödelse genom soldaternas mitt. Han hade dräpt ett dussintal soldater – men han hade också betalat för det. Han andades tungt, kroppen värkte och klangen av metall ringde i öronen. Det kändes som om han gått genom en köttkvarn. När han tittade ned såg han att han var täckt av blod. Lyckligtvis kände han inte av några större sår. Det tycktes vara mindre skråmor och skärsår.

Erec red runt i en vid cirkel och tillbaka igen, redo att åter möta hären. Soldaterna hade också vänt om, i sin tur redo till nytt anfall. Erec var stolt över de segrar han haft så långt, men det blev allt svårare att hämta andan, och han visste att nästa ritt bland de där soldaterna kunde bli hans sista. Ändå gjorde han sig redo att anfalla igen, ovillig att någonsin vika från en strid.

Så hördes andra, oväntade rop som kom från den andra sidan av hären. Erec blev först förvirrad när han såg en trupp av soldater som anföll från andra sidan. Men så kände han igen rustningarna, och han blev lättare om hjärtat. Det var hans vän från Silvergardet, Brandt, och med honom kom hertigen och ett dussin av hans män. Erec kände ett styng av oro när han såg Alistair ibland dem. Han hade bett henne att sätta sig i säkerhet i slottet, men hon hade inte lyssnat. För det älskade han henne mer än han någonsin skulle kunna säga.

Hertigens män anföll hären bakifrån med vildsinta stridsrop och skapade kaos. Hälften av hären vände om och mot dem och det hördes ett våldsamt brak av metall när de slog ihop. Brandt ledde vägen med sin tvåhandsyxa. Han svingade mot den främste av soldaterna och högg huvudet av honom och fortsatte sedan i samma rörelse igen och fäste den i bröstet på en annan.

Erec gladdes och kände styrkan återvända. Han drog nytta av kaoset och red mot återstoden av hären. När han galopperade fram böjde han sig åt sidan och slet till sig ett spjut som satt i marken, lutade sig bakåt och kastade det med styrkan av tio män. Spjutet sköt rätt genom halsen på en soldat och fortsatte genom och satte sig i bröstet på en annan.

Så höjde Erec svärdet högt över huvudet och högg mot förste soldat som kom inom räckhåll. Först klöv han skaftet på soldatens stridsklubba och sedan snurrade han runt och högg huvudet av honom.

Erec fortsatte kämpa och kastade sig in bland soldaterna med alla krafter han hade kvar, och stack och blockerade, parerade och anföll soldaterna som svärnade runt på alla sidor. Han växlade mellan att höja skölden till försvar och skydd mot slag efter slag och egna anfall. Inom några ögonblick var han omringad av slag från alla håll av dussintals soldater.

Han dräpte fler än han kunde räkna, men till och med med hertigens män som anföll i flanken var de för många. En av dem lyckades få in ett slag med en stridsklubba i ryggen på Erec, mitt mellan skulderbladen. Han skrek av smärtan när det taggiga metallklotet träffade hans ryggrad och han föll från hästen till marken och tappade andan av smällen.

Men han gav inte upp. Instinkterna tog över och han hade sinnesnärvaro nog att snabbt rulla runt och höja skölden till skydd mot det slag som var på väg mot hans huvud. Så riposterade han med sitt svärd och högg armen av mannen.

En annan soldat försökte trampa honom i huvudet, men Erec snodde runt och högg benen av hästen så att ryttaren kastades till marken – dit Erec rullade fram och stack honom i bröstet.

Fler och fler män drog samman runt Erec, och han lyckades komma upp på knä och blockera slag efter slag och kontra när han kunde mot svärmen av fiender. Han blev allt svagare i axlarna. En ovanligt stor riddare med ett rakt, långt skägg klev fram och höjde en yxa högt över huvudet. Erec höjde sin sköld för att blockera, men en annan soldat sparkade den ur hans hand, och innan han reagerat hade ännu en soldat kommit fram och tryckt ned honom i marken med foten. De var allt för många, och Erec var för utmattad. Han kunde inte annat än se på när den store riddaren påbörjade hugget med yxan.

Plötsligt hördes ett väldigt larm, och Erec tittade upp och såg Brand kliva fram med ett vildsint rop och höja svärdet och svinga det av alla krafter och med ett och samma hugg klyva skaftet på yxan och hugga huvudet av riddaren.

Hertigen och hans män kom efter och anföll soldaterna runt Erec och högg sig fram till honom. Erec själv snodde runt och greppade benet på soldaten som ställt sig på honom, slet honom till marken och rullade fram och bröt nacken av honom med sina bara händer.

Erec slet en dolk från den döde mannens bälte, snodde runt och stack en annan fiende, som just högg mot honom, i sidan av halsen. Han kom på fötter igen, lyfte svärdet från det blodiga fältet och kände hur han ännu en gång återfick krafterna.

Erec svingade svärdet åt alla håll, upplivad av att åter kämpa vid sidan av sin vän Brandt och förstärkningarna från fler av hertigens män. Snart hade de huggit sig fram och tillsammans dräpt minst ett dussintal av de män som stått runt dem.

Erec fann en ny häst och satt upp igen, och snart hade han förenats med de andra. Han tog in situationen. Han hade flera dussin av hertigens män vid sin sida, och tillsammans stod de nu inför vad som återstod av borgherrens män, omkring hundra män allt som allt. Han spanade genast efter Alistair, och såg att hon satt upp på Warfkin vid sidan av slagfältet. Hon var trygg där från striden och det fick Erec att känna sig lättad.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.